HO Şİ MİN'in Vasiyeti Gerçekleşti:

Güney ve Kuzey Vietnam BİRLEŞİYOR

"Zorluklar ve yoksunluklar ne olursa olsun halkımızın yeneceği kaçınılmazdır. Amerikan emperyalistleri mutlaka çekilip gideceklerdir. Vatanımız yeniden birleşecektir hiç kuşkusuz.Kuzeyli ve Güneyli vatandaşlarımız hiç kuşkusuz aynı çatı altında toplanacaklardır....

Son dileğim, tüm partimizin, tüm halkımızın sıkıca birleşmeleri ve bütün güçleriyle birleşik, barışçı, bağımsız, demokratik ve mutlu bir Vietnam kurmak için çalışmaları ve gerektiği şekilde dünya devrimine katkıda bulunmalarıdır."

"SON MESAJ"
Hanoi, 10 Mayıs 1969
HO Şİ MİN

Vietnam halkının büyük önderi Ho Şi Min, ölümünden çok kısa bir süre önce halkına böyle sesleniyordu:

Vietnam halkının ABD emperyalizmini kesin yenilgiye uğratmasının üzerinden bir yıl geçti. 30 Nisan 1975 günü Vietnam halkı savaş alanlarındaki son zaferini kazandı.Güney Vietnam'ın başkentine Mili Kurtuluş Cephesinin bayrağı çekildi. Yiğit Vietnam halkı, Amerikan çizmelerindenkurtardığı Saygon'a yüce önderinin ismini verdi: Ho Şi Min..

Güney Vietnam halkının Amerikan saldırganlarından ve Van Tiyö gericiliğinden kurtulmasından bir sene sonra,bu gün Kuzey ve Güney Vietnam halkı büyük önderi Ho Şi Min in vaziyetine uygun olarak "Birleşik, barışçı, bağımsız, demokratik ve mutlu bir Vietnam kurmak için" hızla yürüyor.

25 Nisan günü yapılan seçimlerde iki Vietnam'ın birleştirilmesi yolunu açacak olan meclisin üyeleri seçildi. Bu seçimler Vietnam'ın acı ve mücadele dolu tarihinde yeni bir başlangıç oldu. Bağımsızlığı uğruna yüz yıldır sömürgecilere, emperyalistlere karşı savaşan Vietnam halkı, Ho Şi Min'in vasiyeti,Vietnam'ın emekçi halkının isteği doğrultusunda -birleşik bir Vietnam için önemli bir adım attı.-

SÜPER GÜÇLER YENİLECEKTİR.

Vietnam'ın yiğit halkı ABD emperyalizminin korkunç silahlarına, büyük askeri ve ekonomik üstünlüğüne rağmen,onu savaş alanlarında yıkıp geçti. İkinci Dünya Savaşından bu yana dünya gericiliğinin bu güçlü ve yıkılmaz zannedilen kalesi, Vietnam'ın kahraman halkı karşısında kağıttan bir şato gibi yerle bir oldu. 200 milyonluk bir ülkenin napalmlarına, binlerce uçaklık filolarına, yüzbinlerce askerlik ordularına karşı küçük bir ülkenin halkı mücadeleye girmeye cesaret edecek zafere ulaştı.

Az nüfuslu küçük bir ülke olan Vietnam bütün dünya halklarının cesaret kaynağı oldu. Vietnam halkı süper güçlerin yenilmezliği efsanesini yıktı bu mücadele içindeki kararlılığı, fedakarlığı ile bütün ezilen ülkelerin halklarına örnek oldu. Yenilmez olan süper güçler değil halkın ve halk savaşının olduğunu gösterdi.

VİETNAM HALKININ ZAFERİ BÜTÜN DÜNYA HALKLARINA İKTİDARIN YOLUNU GÖSTERİYOR

Vietnam devrimi son 30 yılda ülkeyi işgal eden Fransız, Japon ve Amerikan saldırganlarına karşı halk savaşı çizgisini izleyerek gelişti. İkinci Emperyalist Savaştan sonra 1945 Ağustos Ayaklanması, Fransız emperyalistlerine karşı Dien Bien Fu zaferi Kuzey Vietnam'da devrimi perçinledi. Ama ülkenin güneyi 1954 den sonra ABD emperyalizminin bir sömürgesi olmaktan kurtulamadı. Fakat Vietnam halkı halk savaşı çizgisini izlemekte sebat etti. Vietnam halkının Amerikan saldırganlarına ve onun yerli kuklalarına karşı yılmaz bir kararlılıkla yürüttükleri mücadele sırasında revizyonist safsataları da yerle bir ettiler. Amerikan emperyalizmine ve yerli gericiliğe karşı yürütülen mücadelenin en kızgın döneminde Kruşçevci revizyonistleri bütün dünya halklarına olduğu gibi Vietnam halkına da "barış içinde geçiş" masallarını anlatmaktaydı.

Kruşçev revizyonistleri Vietnam halkına ve bütün dünya halklarına ABD emperyalizmine karşı yürütülen silahlı mücadelelerin bir macera olduğunu söylediler. Nükleer silahla-

De.sa.6'da

Vietnam devrimi emperyalist saldırganlara karşı "halk savaşı" çizgisini izleyerek gelişti.

FAŞİZME KARŞI MÜCADELENİN EN KARARLI VE TUTARLI SAVAŞÇISI İŞÇİ SINIFIDIR

Ülkemizin en büyük sanayi kenti olan İstanbul'da 1 Mayıs yürüyüş ve mitingi, işçi sınıfının gücünü sergileyen muazzam bir gösteriydi.

1 Mayıs mitingi, sendika ve grev hakkının yasalaşması için yapılan 200 bin işçinin katıldığı Saraçhane Mitingi ve daha sonra yasalaşan bu ayrı hakların fiilen ortadan kaldırılmasını isteyen hakim sınıflara karşı işçi sınıfının şiddetli tepkisini gösteren 16 Haziran Şanlı İşçi Direnişinden sonraki üçüncü büyük kitle gösterisiydi.

Bu gösteri, tırmanışın her geçen gün hızlandıran faşizmin nasıl yenilgiye uğratılacağını, sınıf mücadelesinin dışında, kendi ıssız köşelerinde düşünen -ama sadece düşünen- küçük burjuvalara proletaryanın cevabıydı.

İşçi sınıfının bu büyük gösterileri, Türkiye halkına sömürü ve zulümden kurtulmak, faşizmi altetmek, bağımsızlığı ve demokrasiyi kazanmak, sosyalizme ve sınıfsız topluma varmak uğruna mücadele de başka hiç bir sınıfın değil, sadece proletaryanın önderlik edebileceğinin filiz halinde de olsa izlerini taşıyordu.

Ülkemizde proletarya, sadece sosyalist devrime değil demokratik devrime de, anti-faşist mücadeleye de önderlik etme yeteneğine sahip tek sınıftır. Bu sadece bizim ülkemiz için değil, emperyalizm çağında en gerileri de dahil olmak üzere dünyanın bütün ülkeleri için geçerlidir. Çünkü emperyalizm çağına girildiğin de burjuvazi, eskiden kendisinde devrimcilik adına ne varsa hepsini yitirmiştir.

Emperyalist ülkelerde burjuvaziyi, yarı sömürge ülkelerde emperyalizmi ve işbirlikçi hakim sınıfları alaşağı etme görevini yerine getirebilecek güç ve imkana, ekonomik varlık şartları bakımından, sadece proletarya sahiptir . Çünkü, kapitalizm geliştikçe diğer emekçi sınıflar, küçük burjuva tabakalar ve köylülük parçalanıp dağıldığı halde, proletarya gittikçe büyüyen kitleler halinde biraraya gelirler. Üretimin gittikçe azalan ellerde çok daha yoğun bir şekilde toplanması ve merkezileşmesi bu olguyu daha da hızlandırır. İşçiler en modern tekniğin ve makinaların kullanıldığı dev işlermelerde binlerle, onbinlerle biraraya gelirler. Bu durum, işçi sınıfına kolayca örgütlenebilme ve disipline olabilme gibi başka hiç bir sınıfta olmayan özellikler kazandırır. Buna karşılık küçük burjuvalar ve emekçi köylüler, nispeten gelişmiş de olsa, gerilikten kurtulamayan teknikleriyle baş başa ve tek başlarınadırlar . Belirli ve ortak bir amaç için biraraya gelip örgütlenmelerine -eğer işçi sınıfı önderlik etmezse- hemen hemen imkan yoktur.

İşçilerin yaşamlarını sürdürebilmesi için ücret karşılığı sattıkları işgüçlerinden başka hiç bir şeyleri yoktur Yani, üretim araçları üzerinde onların özel mülkiyeti yok tur. Oysa diğer emekçi sınıf ve tabakalar, köylüler ve küçük-burjuvalar sınırlı da olsa üretim aracı sahibidirler. Onlar bir yandan emekçi, bir yandan da mülk sahibidirler .

Bu yüzden, gelişen kapitalizm tarafından yıkıma ve yoksulluğa sürüklenmelerine ve çıkarları hakim sınıflarla çelişmesine rağmen, devrimci mücadelede her zaman kararsız ve sallantılı durumdadırlar . Mülk sahibi olmaları burjuvaziye, emekçi ve sömürülen tabakalar olmaları ise proleterlere yaklaştırır onları. Bu yüzden bütünlüklü bir dünya görüşleri hiç bir zaman olamaz

Gerek zincirlerinden başka kaybedecek hiçbir şeyleri olmaması, gerek her gün en ileri teknikle yüzyüze olmaları ve gerekse ekonominin can damarları olan büyük sanayi ve tarım işletmelerinde bir arada ve yoğun olarak bulunmaları -başka hiç bir sınıfta olmayan bu şartlar- proletaryanın devrimin öncüsü olabilmesinin maddi şartlarını meydana getirir. Bunun sonucu proletarya, burjuvazinin çoğunlukla proleterlerden, daha çok sömürüp ezdiği ve kurtuluşları için bağımsız bir mücadeleye yeteneksiz olan bütün çalışan ve sömürülen yığınların yol göstericisi olmaya yetenekli tek sınıftır."

Her ülkede proletaryanın , gücü nüfusun tümüne olan oranından daha fazladır. Bunun sebebi, proletaryanın iktisadi bakımdan bütün kapitalist iktisadi sistemin merkezine ve sinir sistemine hakim oluşu ve hatta kapitalizmde proletaryanın iktisadi ve siyasi bakımdan, emekçilerin ezici çoğunluğunun gerçek çıkarlarını dile getirişidir." (Lenin) Proletarya, kendisi ile birlikte bütün insanlığı da kurtaracaktır.

FAŞİZMİN KESİN OLARAK YENİLGİYE UĞRATILMASI BİR DEVRİM MESELESİDİR VE BU DEVRİME ANCAK İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİK EDEBİLİR.

Faşizmin kesin olarak yenilgiye uğratılması bir devrim meselesidir. Ancak bütün ezilen ve sömürülen kitlelerin mücadelelerinin zaferi ile; hakim sınıflar diktatörlüğünün yıkılarak yerine işçilerin ve köylülerin devrimci demokratik iktidarının kurulmasıyla bu mümkün olabilir Bu mevcut sosyo-ekonomik yapı bir devrimle yıkılmadan faşizmin kesin olarak altedilmesini düşünmek -eğer bu bir ihanet değilse- safdilliklerin en büyüğüdür.Faşizmin dayandığı sosyal sınıfların ve güçlerin egemenliğine son vermeden faşizmin ve faşizm tehlikesinin ortadan kalkması mümkün değildir. Çünkü onun kökleri, toplumumuzun yarı-sömürge ve geri kapitalist yapısındadır. Ve bu kökleri ancak devrim söküp atabilir. Ve bu devrime sadece ve ancakproletarya önderlik edebilir.Çünkü işçi sınıfı, siyasal iktidarı müttefiki olan köylülük ve diğer emekçi sınıflarlabirlikte ele geçirmeyi ve kesintisiz bir şekilde sosyalist toplumu kurma işine girişmeyi, "mülksüzleştirenleri mülksüzleştirmeyi" amaçlamaktadır

Nasıl kapitalist sömürü ve yağmadan zarar gören tek sınıf proletarya değilse, aynı şekilde faşizmin baskı ve terörünün tek hedefi de proletarya değildir. Şüphesiz faşizmin esas amacı proletaryanın sınıf örgütlerinin ezilmesi, devrimci proleter öncünün maddi olarak yokedilmesi. bir terör rejimi altında işçi sınıfının en küçük kıpırdanışının bile bastırılmasıdır . Ama faşizm sadece proletaryaya değil, aynı zamanda emekçi köylülere, şehir küçük burjuvazisine, aydınlara,gençlere ve hatta orta burjuva unsurlarına karşı da şiddetle saldırır. Bundan dolayı, bütün bu sınıf ve tabakalar da faşizme karşı mücadeleye atılırlar. Anti-faşist mücadelenin zafer kazanabilmesi için, çıkarları faşizm ile çelişen tüm sınıf ve tabakaların tek bir cephede toplanması gere - kir. Yukarıda sıraladığımız , nedenlerden dolayı, bağımsız bir mücadeleye girişmekte yeteneksiz olan proletarya dışındaki sınıflar, böyle bir cephenin örgütleyicisi ve motoru olmazlar. Faşizme karşı olan milyonlarca emekçiyi, ancak proletarya kendi etrafında ve tek bir cephede toplayabilir.

Anti-faşist halk cephesinde yer alabilecek diğer sınıf ve tabakalar faşizme karşı mücadelede kararsızlık ve yalpalama göstermelerine, zaman zaman faşizmle uzlaşmalarına karşılık, proletarya sonuna kadar kararlı ve tutarlı tek sınıftır. O, faşizme karşı mücadeleyi, sosyal devrim mücadelesinin bir parçası olarak görür. İşçi sınıfının güçlü birliği ve kararlı mücadelesi, emekçi halkın diğer kesimleri üzerinde köylüler, şehir küçük-burjuvazisi, aydınlar v.b. üzerinde son derece ilerletici ve olumlu bir etki sağlar. Bu sınıf, ve tabakalar, işçi sınıfının sarsılmaz mücadelesinin etkisi altında kararsızlıklardan kurtularak anti-faşist mücadele saflarına, devrim saflarına yönelirler. Öte yandan , faşizme karşı mücadeleyi sadece kendi güçlerine dayanarak, kazanamayacağını bilen proletarya, diğer emekçi sınıflarla sıkı bir ittifak kurmayı amaçlamaktadır. Proletaryanın faşizme karşı mücadelede en yakın müttefiki çoğunluğunu yoksulların teşkil ettiği, köylülerdir. İşçi-köylü ittifakı halk cephesinin temelini oluşturur. Proletarya, kendi talep ve amaçları yanında ezilen ve sömürülen diğer sınıf ve tabakaların bütün somut taleplerini de savunarak onları kendi bayrağı altında toplar.

İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİK ROLÜNÜ PARTİSİ ARACILIĞIYLA YERİNE GETİREBİLİR.

İşçi sınıfı, bütün çalışan halkı tek bir cephede toplamak ve onlara önderlik edebilmek görevini ne aracılığıyla yerine getirebilir? Bu görev, işçi sınıfının en yüksek örgütlenme biçimi olan parti aracılığıyla başarılabilir.Parti, işçi sınıfının üretimde işgal ettiği yer bakımından sahip olduğu bütün halkın öncüsü olabilme yeteneğini somut gerçeklik haline gelebilmesinin biricik aracıdır.Partinin önder rolü olmadan işçi sınıfının öncülüğü ve tarihi rolünden söz etmek kelimenin gerçek anlamıyla havanda su dövmektir.

Bugün ülkemizde, kendisine işçi sınıfı partisi adına veren 5-6 örgüt var, Ama bunlardan hiç birisi proletaryanın, gerçek çıkarlarını, kısa ve uzun vadeli devrimci amaçlarını savunmuyorlar. Bunları savunabilecek ve bu amaçların gerçekleşmesi uğruna geniş halk yığınları korkusuzca mücadeleye seferber ederek öncü rolünü yerine getirebilecek , örgüt, işçi sınıfının kurtuluş yolunu aydınlatan marksizm-leninizmin ilkeleri üzerinde yükselen bir örgüt olabilir.

Revizyonistler, proletaryanın devrimci partisinin gereğini bir yana atarak işçi sınıfının önderliğinden söz ediyorlar. Gerçekte onlar proletaryaya değil, burjuvaziye hizmet ediyorlar. Bilinçsiz ve örgütsüz işçilerin çoğunluğu oluşturduğu yığınlara her yerde "işçiyiz güçlüyüz devrimlerde öncüyüz" sloganını attırarak bir yandan işçi dalkavukluğu yapıyorlar, bir yandan da henüz sınıf bilincine ulaşamamış kitleleri, "devrimlerde öncüyüz", dedirterek, önderliğin gerçek anlamını ve gereğini unutturmaya çalışıyorlar. Şu veya bu biçimleriyle bu, bütün oportünistlerin temel ve tipik bir davranışıdı. Önder rolü, şekilsiz ve bilinçsiz işçi yığınlarıyla değil, ancak devrimci bir parti aracılığıyla gerçekleşebilir. Ve bu öncü örgüt, "ben öncüyüm" diye, bas bas bağırdığı için değil, kitlelerin mücadelelerini birleştirip, devrimin asıl amacına doğru, siyasi iktidarın ele geçirilmesi amacına yöneltmeyi başardığı için öncüdür. Ve bunu başardığı zaman da, tam bir ukala tavrıyla "devrimlerde öncüyüm" demeye hiç gerek duymayacaktır.

Başında da belirttiğimiz , gibi, 16 Haziran Şanlı İşçi Direnişi ve 1 Mayıs gösterileri, işçi sınıfının gücünü ortaya koyan tarihi olaylardır. Bunlar, faşizmin gerçekten mezarına gömülmesini isteyen,

De.sa.6'da

«Silahsızlanma» Yaygarası Neden Yapılıyor?

Devrimci proletaryanın görevi, iki süper güce ve gerici hakim sınıflara karşı devrimci halk güçlerinin silahlanmasını savunmak ve sağlamaktır.

Son yıllarda Sovyetler Birliği"nin bütün dünyada yürüttüğü siyasi propagandanın temel taşlarından birini "silahsızlanma" meselesi oluşturuyor. Ülkemizdeki revizyonistlerin yayın organlarında "silahsızlanma, ve silahsız, savaşsız bir dünya" sloganı baş yeri işgal ediyor.

Son 1 Mayıs mitinginde bile revizyonistlerin mitinge getirdikleri pankartların başında "silahsızlanma" ile ilgili sloganlar yer alıyordu.Sosyal emperyalistlerin ülkemizdeki beşinci kolları olan revizyonistlerin "silahsızlanma" üzerine, kopardıkları fırtına nedir? "Böyle bir propaganda kime hizmet etmektedir? 1 Mayıs işçi mitinginde dahi kürsüden iki dakikada bir "silahsızlanma konferansı toplanmalıdır" diye bağıran revizyonist kimin gözünü boyamak istiyor?

"Silahsızlanma" propagandasının iki süper güç tarafından yapıldığı herkes tarafından biliniyor. Özellikle bugünkü hegemonya alanlarının büyüyen gücüne orantılı, olarak değişmesi isteğinde bulunan ve bu isteği, ile saldırgan gücü oluşturan Sovyetler Birliği "silahsızlanma" fikrini yayma yolunda büyük çaba harcıyor. Rus sosyal emperyalistlerinin ajanları ise, bütün dünyada olduğu gibi ülkemizde de aynı fikri yaymak için uğraşıyorlar.

İki süper güç, silahsızlanma konusunda her gün laf etmelerine SALT ve Avrupa Güvenlik konferansı gibi "uluslararası silahsızlanma anlaşmaları" imzalamalarına rağmen her gün çılgınca silahlanıyorlar.

İKİ SÜPER GÜÇ DURMADAN SİLAHLANIYOR

Kissinger Moskova'ya gidip Stratejik silahların ve füzelerin sınırlandırılması konusunda , bir anlaşma için Brejnev le görüşürken aynı dakikalarda Vaşington'da yeni tipte füzeler içinbütçede pay ayrılıyor. Silahsızlanma taraflısı olan ABD 1977 yılı için yeni savaş bütçesini % 9 arttırdı. Başkan Ford, deniz ve kara kuvvetlerine daha yeni ve modern, savaş araçlarının kazandırılacağını söyledi. Bu yıl içinde üç nükleer denizaltı, üç uzaktan kumandalı füze atar, onbeş yeni uçak geliştirilecek Pentagon yetkilileri, bu yıl içinde yepyeni B-10 bombardıman uçağının ve uzun menzilli yeni füzelerin geliştirileceğini, ve yeni tipte silahların araştırılması içinl8 milyar doların ayrıldığını bildiriyorlar.

Diğer yandan Amerikan emperyalistleriyle vahşice bir rekabet içinde, olan Rus sosyal-emperyalistleri de boş durmuyorlar. Yeni silahlar için milyonlarca lira harcıyorlar. Uçak gemileri, ve nükleer denizaltılar, hızla imal ediliyor.Amerikan bütçesinin yarısı, kadar bütçeleri olmalarına rağmen, Rus sosyal emperyalistleri,. sovyet ekonomisini sürekli militaristleştirdiler. Bu nedenle ekonominin diğer dallarında bu yılkı durum yine kötü. Örneğin tarımda ülke halkının ihtiyaçları bu yıl da karşılanmadı.

AMAÇ: GÖZ BOYAMAK

İki süper güç biryandan silahsızlanma konusunda çokça konuşur, bu iş için hemen her gün bir uluslararası toplantı yaparken, diğer yandan sürekli silahlanıyorlar. İki süper güç, birbirinin omuzuna vurup "silahsızlanma" konusunda bol miktarda vaatte, bulunurken, aslında,saldırgan siyasetlerinden vazgeçmiyorlar. İki süper güçten her biri kendini tepeden tırnağa kadar silahlandırırken,diğerini silahsızlandırmak veya silahlanma faaliyetini durdurmak istiyor . Bütün bu karşılıklı ve sözde iyi niyetli faaliyetler ABD ve SSCB arasında var olan ve gün geçtikçe derinleşen vahşi rekabeti gösteriyor . Özellikle bu tip faaliyetin genellikle Rus Sosyal emperyalistlerinden, gelmesi, ama buna rağmen daha hızlı silahlanmaları bu gerçeği daha berrak bir biçimde gösteriyor.

İki süper güç de "silahsızlanma" konusunda yürüttükleri sahte propaganda ile bir yandan birbirlerini zayıflatmak isterken, diğer yandan dünya halklarının uyanıklığını azaltmak ve onları silahsızlandırmak istiyorlar. Dünya hegemon-

De.sa.6'da

İlerici Yurtsever Devrimci Basına Özgürlük

• HALKIMIZIN GAZETEMIZE VE DIĞER İLERİCİ, YURTSEVER DEVRIMCI BASINA YAPILAN BASKI VE SALDIRILARI PROTESTO KAMPANYASI DEVAM EDİYOR.

HALKIN KURTULUŞU GAZETESİNE

Bizler, Adana Tekstil sanayii ve inşaat işçileriyiz.

Halkın Kurtuluşu gazetesine yapılan faşist baskıları kınar, tüm faşist uygulama ve baskıları protesto ederiz.

Gazetenin sahibi serbest bırakılsın.

Kahrolsun faşistler ve sosyal-faşistler

Yaşasın halkın kurtuluşu yolundaki devrimci mücadelemiz.

12 İMZA

HALKIN KURTULUŞU GAZETESİ'NE

Yurdumuzdaki emperyalist sömürüyü, işbirlikçilerin soygunlarını, talanlarını, anti-demokratik baskıları ve faşizmin tırmanışını en açık şekilde teşhir ederek, halkımızın uyanmasına ışık tutan gazetemiz Halkın Kurluşu'na yapılan baskıları ve gazetemizin sahibi M.Zeki Gümüşel arkadaşın D.G.Mahkemesi tarafından tutuklanmasını, protesto ederiz.

Halkımızla omuz omuza yürüyeceğimiz ulusal demokratik halk devrimi yolunda başarılar dileriz.

ZİLELİ DEVRİMCİLER

HALKIN KURTULUŞU GAZETESİNE

MC Hükümeti iş başına geldikten sonra bütün ilerici, devrimci, yurtsever basına karşı büyük bir kampanya açılmış ve dergiler, gazeteler, kitaplar toplatılmaya sorumlu müdür ve yardımcıları dövülerek, işkence edilerek, hapishanelere, gönderilmeye başlanmıştır. Bizim yani gerçek devrimcilerin gazetesi olan Halkın Kurtuluşu gazetesi de böyle bir faşist baskıyla 9 ve 10. sayıları gecikmeli olarak çıkmıştır.

Fakat şunu unutmayalım ki; bu baskı ve faşist uygulamalar Halkın Kurtuluşu gazetesini engelleyemiyecektir. Aksine daha güçlü ve azimli bir şekilde çalışmaya yönelteceektir.

Gazetemize sadece faşistler değil aynı zaman da revizyonistlerden de saldırı gelmekte ellerinden geldiğince satışını engellemeye çalışmaktadırlar. Fakat bu çabaları hiç bir zaman sonuç vermemiştir ve vermeyecektir.

YAŞASIN BAĞIMSIZ BLOKSUZ TÜRKİYE

VAKFIKEBİRLİ DEVRİMCİLER

HALKIN KURTULUŞU GAZETESİNE,

KARAR

Biz Almanya ve Türkiye'nin ilerici, devrimci kişileri ve kuruluşları olarak yaptığımız toplantıda dört Türkiye'liyurt sever hakkındaki sınırdışı edilme kararının kaldırılmasını ve talep ettikleri siyasi iltica hakkının kendilerine tanınmasını desteklemeye oybirliği ile karar aldık.

1- Faşist Cephe Hükümetinin ve onların faşist komando birlikleri nin kudurmuşcasına saldırıları son zamanlarda şiddetini en yüksek boyutlara ulaştırmıştır. Sadece son bir kaç ay içinde kırk yurtsever devrimci arkadaşımız faşist komando birlikleri ve polis tarafından haince öldürülmüştür. Zindanlar yurtsever ve devrimcilerle doludur. Bu arkadaşlarımız MİT ve polis tarafından haklarında hiç bir delil olmaksızın,kanuna göre en fazla 48 saat tutuklu bulundurulmaları gerekirken haftalar hatta aylar boyunca tutuklu bulundurulmakta ve insan hakları beyannamesi 14. ana maddesine aykırı olmasına rağmen en vahşi işkencelere maruz kalmaktadırlar.

2- Milliyetçi Cephenin faşist hükümeti Türkiye'deki demokratik ve yurtsever basına saldırılarını son zamanlarda şiddetlendirdi. HALKIN SESİ, HALKIN KURTULUŞU, GENÇLİK YILDIZI ve DEVRİMCİ GENÇLİK gibi anti-faşist ve devrimci gazeteler son zamanlarda kanuna aykırı azgın baskılara uğradılar. Polis tarafından bürolarınasaldırıldı., sorumluları, işçi ve memurları hakkında tutuklama emri bulunmamasına rağmen tutuklandılar. Faşist MİT, savcılar ve Anayasa'ya aykırı D.G.Mahkemeleribu basın organlarını sudan bahanelerle "gizli örgütler" olarak damgaladılar. MC Hükümetinin faşist saldırıları o dereceye ulaştı ki, artık suçlamalarını saldırılarını Cumhuriyet, Vatan, Demokrat İzmir gibi demokratik gazetelere ve Bora, Tür-Da gibi yayınevlerine ve dağıtımcılara bile yöneltiyorlar.

Bizler hükümetin, büyük arazi sahiplerininve para babalarının faşist, tedbirlerini mahkum ediyor ve şunları talep ediyoruz.

YURTSEVER VE DEVRİMCİ BASINA ÖZGÜRLÜK
BÜTÜN SİYASİ TUTUKLULAR SERBEST BIRAKILSIN
TUTUKLULARA YAPILAN İŞKENCEYE SON
TÜRKİYELİ YURTSEVERLERİN KATLEDİLMESİNE SON
FAŞİZME ÖLÜM
BAĞIMSIZ VE DEMOKRATİK TÜRKİYE

Toplantıya katılanlar Türkiyeli ve Alman devrimci işçi ve öğrenciler Almanya Komünist Partisi (KPD) Nürnberg örgütü Almanya Komünist Partisi (Marksist-Leninist) (KPD ML) Nürnberg örgütü, Batı Almanya Komünist Birliğinin (KBW) Nürnbergdeki üyeleri.

HALKIN KURTULUŞU'NA KARDEŞLER,

24/Nisan/1976 gecesi Alman ve Türkiyeli ilerici, yurtsever, devrimciler olarak yaptığımız"faşizmi protesto forumu"nda aldığımız kararı sizlere iletiyoruz.

Amerikancı hakim sınıfların işçiler, köylüler, öğrenciler, memurlar Kürt ulusu ve diğer milliyetler üzerinde uyguladıkları faşist baskı ve zulmü, talan rüşvetve yolsuzlukları, tezgahladıkları kanlı cinayetleri, hapishanelerde, karakollarda, emniyette çocuklara, kadınlara, ilerici, yurtsever, devrimcilere yapılan insanlık dışı iğrenç baskı ve işkenceleri, yurtseyer devrimci basına yapılan baskıları, gazetemiz Halkın Kurtuluşunun sahibi, M. Zeki Gümüşel'in, Aydınlık Dergisi Sahibi Doğan Yurdakul'un, Rızgari dergisi sorumlu müdürünün tutuklanmalarını, Halkın Kurtuluşu, Halkın Sesi,

De.sa.6'da

Haftalık Gazete
* Sahibi: M. Zeki GÜMÜŞEL
* Sorumlu Yazı İşleri Md.: Osman ARKIŞ
* Yönetim Yeri: Alayköşkü Cad. 12/302 Cağaloğlu-İSTANBUL
* Yazışma Adresi : P.K. 1107 Sirkeci-İSTANBUL
* Abone Şartları: Yurtiçi yıllık: 125.-TL. Altı aylık: 65.-TL. Yurtdışı yıllık: 200.-TL. Altı aylık: 100.-TL.
* İlan Şartları: Santimi 30.-TL.
* Dizgi: OLİMPİYAT IBM Dizgi Bürosu
* Baskı: Saygı Reklam ve Matbaacılık
* İst. Dağıtım: Tür-Da
* Ank. Dağıtım: Fikri Niğiş
* Ege Dağıtım: Orhan Özşişman

HALKIN KURTULUŞU

Patron Köpeği Faşistler Kavga çıkarıyor

• PATRON DA İŞÇİLERİ 13. MADDEYE DAYANARAK TAZMİNATSIZ İŞTEN ATIYOR."

HALKIN KURTULUŞUNA,

Ben Gaziantep Hilal İplik Fabrikası işçileri adına konuşuyorum. Fabrikamızda 750 işçi çalışıyor. Fabrikamızdaki sendika, Türk-İş'e bağlı sarı Teksif sendikasıdır. Ve hepimiz biliyoruz ki, sarı sendika başta olunca, fabrikada her şey patronun istediği gibi oluyor.

Sendika 1.10.1974 tarihinde toplu sözleşmeye oturdu. Toplu sözleşme görüşmelerine giden temsilciler, patronun seçtikleri oldu. Şef, şefin damadı ve sendika başkanının damadı. Sendika 20 TL. zam aldı. Birinci yıl için 10, ikinci yıl için 10 lira. Patron, 40 lira asgari ücret, 20 lira da sendika zammı olmak üzere toplam 60 lira yevmiyeyı çok buldu. Bir müddet sonra, faşist işletme şefi vasıtasıyla, toplu sözleşmeden faydalanan işçileri işten çıkarmaya başladılar.

Bu durum karşısında 15 7.1975 tarihinde bir direniş yaptık, fakat muaffak olamadık. Sendika başkanının yardımı ve jandarmanın da desteğiyle direnişimiz kırıldı.

Direnişin kırılmasından sonra fabrikaya çok sayıda ülkü ocağına kayıtlı faşistler alınmaya başlandı. Bu faşistler fabrikada patronun sadık köpekliğini yapıyorlar. Herhangi bir haksızlığa karşı koyduğumuz zaman karşımızda onları görüyoruz.

Patron bizi işten atmak için şimdi yeni bir yol buldu. Fabrika içindeki faşistler kuduz köpekler gibi devrimci arkadaşlarımıza saldırıyor, kavga çıkarıyorlar. Patron da, iş yerinin asayişini bozduklarını söyleyerek, 13. maddeye dayanarak devrimci işçileri, ilerici işçileri işten çıkarıyor. Böylece bir taşla iki kuş vuruyor. Hem fabrikayı sessiz bir yer haline getiriyor, hem de 13. maddeden faydalanarak arkadaşlarımızın 2-3 yıllık kıdem, ihbar tazminatlarını ve diğer haklarını vermekten kurtuluyor.

Bütün bunlara rağmen patronun oyunları boşa çıkacak, devrimci Hilal İplik Fabrikası işçileri mücadelelerini sürdürecektir.

YAŞASIN HALKIMIZIN DEVRİMCİ MÜCADELESİ!
KAHROLSUN PATRON KÖPEĞİ FAŞİST KOMANDOLAR!

GAZİANTEP HİLAL İPLİK İŞÇİLERİ ADINA DEVRİMCİ BİR İŞÇİ

«Bütün Bu Baskılar, Zindanlar ve Katliamlar Halkın Mücadelesini Engelleyemez»

HALKIN KURTULUŞU'NA

Türkiye'nin her tarafında olduğu gibi Mazgirt Lisesinde de azgın bir faşist kıyım ve terör uygulanmaktadır. Bizler Mazgirt Lisesi devrimci öğrencileriyiz. Lisemizde bizlere üstüste cezalar verilmektedir. Birçok arkadaşımızın kaydı silinmektedir. Bizler faşist baskıları protesto için üç günlük açlık grevi yaptık. 800 mevcutlu okulumuzda sadece 5 öğretmen var. Derslerin çoğu boş geçmektedir. Buna rağmen devrimci öğretmenlerimiz sürgün ediliyor.

İlçemizde devrimci güçler ve halk olarak birbirini kovalayan cinayetleri, katliamları ve işkenceleri protesto ettik. Dört yıl önce Mahir Çayan, Cihan Alptekin ve sekiz yoldaşının hunharca katledilmesini protesto etmek için bir yürüyüş düzenledik. Yürüyüşe katılanlardan 23 arkadaşımız hakkında gıyabi tutuklama kararı alındı. Olaydan hemen sonra tutuklanan 6 devrimci kardeşimiz, 48 saat poliste işkence gördü. Daha sonra kefaleten serbest bırakıldılar. Biz de 8 arkadaş serbest bırakılırız düşüncesiyle karakola teslim olduk. Polisin oyununa geldiğimizi anladık. Zannettiğimiz gibi olmadı, halen Mazgirt Cezaevinde tutukluyuz. İlçemizin faşist kaymakamı, faşist polis ve MİT ajanları hakkımızda çeşitli iftiralarda bulunarak bizleri suçladılar.

Şimdi kanunsuz gösteri yapmak ve halkı isyana teşvik etmek suçlarından yargılanıyoruz. Bir kaç arkadaşımız henüz yakalanmadı. Yakalandıklarında Diyarbakır'a gönderecekler ve Diyarbakır Devlet Güvenlik Mahkemesinde yargılanacağız.

Bütün bu baskılar, zindanlar, katliamlar halkın mücadelesini engelleyemez. Faşistler her saldırıda, her katliamda halkın kararlılığını daha da bileyecektir. Yapılan işkenceler, sürdürülen terör, baskı devrimcileri mücadelede daha da kararlı hale getirecektir.

KAHROLSUN HALKIMIZA KAN, ŞİDDET VE BASKIYI REVA GÖRENLER!
KAHROLSUN ABD EMPERYALİZMİ VE SOVYET YAYILMACILIĞI
YAŞASIN BAĞIMSIZ TÜRKİYE!

MAZGİRT LİSESİ DEVRİMCİLERİ

İMTİHANDA SORULARIN CEVABINI BİLEMEYENE TARD CEZASI VERDİLER.

Bizler Urfan'ın Birecik Lisesi'nde okuyan devrimci öğrencileriz. 1973 1974 öğretim yılında lisemize Adana'da ülkü ocakları 2. Başkanlığı yapmış azılı faşist Ferit Yaşar müdür olarak atandı. İlk geldiğinde yabancı olduğu için fazla bir şey yapamadı, fakat aradan biraz zaman geçince, belini ülkü ocaklarına dayayıp, polisle işbirliği yaparak devrimci, ilerici, yurtsever öğrenciler üzerinde faşist uygulamalara girişti. Lisenin disiplin kurulu faşisttir ve müdürün tekeli altındadır. Şimdi 19-75-1976 öğretim yılında yapılan faşist uygulamalardan bir kaç örnek verelim.

- 6. Ed. sınıfında, cebir dersinde hoca kitap dışında soru sorduğundan, soruların cevabını bilmediği için kağıdını boş veren 10 devrimci arkadaşımıza 1 ile 3 gün arası ceza verildi.
- 5. Ed. sınıfında, hocaya yuh çekilmiş iddiasıyla 48 kişiye 2'şer gün ceza verildi.
- 6. Ed. sınıfında, hocayı tehdit ettiği gerekçesiyle Abdülkadir Doğan ve Müslüm Ünal adlı devrimci arkadaşımız sürgün edildi.
- Mahmut Yavuz isimli bir öğrenci okula oyuncak tabanca getirdiği için okuldan atıldı.
- 5. Ed. sınıfında, hocayı tehdit ettiği gerekçesiyle Ali Rıza Köroğlu isimli devrimci arkadaşımız okuldan atıldı.

Bunlar sadece faşist uygulamaların bir kaçıdır. Hepsini yazmağa kalksak sayfaları alır.

Biz Birecik Lisesi devrimcileri olarak sesleniyoruz: Bizler emperyalizme, faşizme, revizyonizme ve her türlü sapmaya karşı kanımızın son damlasına kadar savaşmak için and içmiş devrimcileriz. Bizi hiç bir kuvvet yolumuzdan döndüremez. Hep birlikte son olarak şunu söylüyoruz; "FAŞİZM DÖKTÜĞÜ KANLARDA BOĞULACAKTIR"

KAHROLSUN FAŞİZM VE EMPERYALİZM!
YAŞASIN ÖĞRENCİ GENÇLİĞİN MÜCADELESİ!
BİZİM MÜCADELEMİZ HALKIMIZIN MÜCADELESİNİN AYRILMAZ BİR PARÇASIDIR!

BİRECİK LİSESİNDEN BİR GRUP YURTSEVER DEVRİMCİ

"FAŞİZME ÖLÜM HALKA HÜRRİYET"

«Çocuklarımızın ve Devrimci Öğretmenlerin Can Güvenliğinin Sağlanmasını İstiyoruz

HALKIN KURTULUŞU GAZETESİNE

Biz, Alaca Lisesinde okuyan öğrencilerin velileri olarak, Lise'deki faşist baskıları,çocuklarımıza yapılan faşist uygulamaları, devrimci öğretmenlere yapılan faşist baskıları, hayasızca saldırıları, ırkçı ve faşist eğitimi protesto ediyoruz.

Çocuklarımızın ve devrimci öğretmenlerin can güvenliğinin sağlanmasını istiyoruz. Alaca lisesinin demokratik bir lise olarak eğitim ve öğrenimine devam etmesini istiyoruz.

YAŞASIN DEMOKRATİK ALACA LİSESİ
KAHROLSUN FAŞİZM, IRKÇI VE GERİCİ EĞİTİM
YAŞASIN HALKIN ULUSAL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ İÇİN MÜCADELESİ

200 VELİ İMZASI

Şemdinli Halkı Sesleniyor: «MİLLİ ZULME SON!»

HALKIN KURTULUŞU GAZETESİNE,

Biz Hakkari'ye bağlı Şemdinli ilçesinde yaşıyoruz. Bura halkı Kürttür, okuma yazma bilmez ve Kürtçe konuşur. Bu yüzden her zaman millî zulüm ve baskı altındayız. Ve aynı zamanda doğa karşısında kendi kaderlerine terkedilmiş durumdayız. Yılın 8 ayında yolumuz kapalı olduğundan, ilimiz Hakkari ve köylerimizle ilişkimiz tamamen kesilir. Düşen bir hastamız daima ölümle başbaşa kalıyor. İlçenin ne doktoru, ne de kaymakamı vardır. Jandarmalar ağa ile birleşerek köylüye her türlü işkenceyi yapıyorlar. Karakola götürülen köylü kardeşlerimize sorulan ilk sual "Kürt müsün, Türk müsün?" oluyor. Bir başçavuş Türkçeyi bilmediği için konuşamayan bir köylüye akla gelmedik işkenceleri uyguladı. Bir uzman çavuş ve 7 jandarma da bir seferinde rastladıkları köylüleri Türkçe bilmedikleri için karakola getirip, dört gün nezarette bırakıp, kaçakçılık bahanesiyle insafsız işkenceler uyguladılar ve sonra da yaralarını tuzlu suyla yıkadılar. Bu işkenceler halkta büyük tepkiler yarattı.

Başka bir zaman da, TÖB-DER'i gereksiz yere arayan polisler, duvarlardaki "Faşist Baskılara Son" afişi ile bazı devrimci kitapları alarak savcılığa intikal ettirmişler. Bu yüzden TÖB-DER başkanı Kazım Apak ve dört yönetim kurulu üyesi savcılık tarafından gözaltına alınmıştır.

Polisin ve savcının tavırları çevrede nefret uyandırdı. Ve Şemdinli halkı anladı ki, halkın kurtuluşu ve halkların kardeşliği ancak Ulusal Demokratik Halk Devrimi ile olacaktır.

KAHROLSUN MİLLİ ZULÜM!
KAHROLSUN FAŞİZM VE EMPERYALİZM!
MİLLETLER ÖZGÜR, HALKLAR BİRLİK OLMALIDIR!

ŞEMDİNLİ DEVRİMCİLERİ

CEYLANPINAR ZİRAAT MESLEK OKULUNDAKİ FAŞİST BASKILARA SON!

HALKIN KURTULUŞU GAZETESİNE,

Bizler, Ziraat Meslek Okulunda okuyan öğrencileriz. Orta okulu bitirdekten sonra, lise dengi sandığımız bu okula girdik. Aradan bir yıl geçtikten sonra, okulumuz orta okul derslerinin okutulduğu bir okula dönüştü. Yeni adı da, Makinist Ortaokulu oldu. Ve böylece biz, ikinci kez ortaokulu okumaya başladık. Bu yıl başında ortaokul öğrencisi sayılmamamız için 15 günlük bir boykot yaptık. Direnişimizin haklı olduğunu bildiğimizden, sonuna kadar direndik.

Eğitim ve Öğretim Daire Başkanlığından gelen bir yazıdan bize bazı hakların verileceğini öğrendik. Bu haklar, devlet üretme çiftliklerinde traktör sürücüsü ehliyeti ve okulumuzun devamı sağlanan Makinist Lisesi açılarak geleceğimizin garanti altına alınmasıydı.

Bu nedenle direnişimiz 10. gününde son buldu. Okulda bizlere çeşitli şekillerde faşist baskılar yapılmaktadır. Okulumuzdaki kütüphaneden yararlanamıyoruz. Üstelik ilerici yayınlar bulunduğu nedeniyle kitaplığı da kapattılar. Devrimci kişiler olduğumuz için, kendi kantinimizde çay bile içemiyoruz. Ocakçıya bize çay vermemesi için baskı yapmışlar.

Gazete okuma olanaklarımız kendilerine bozkurt adını veren ve okul yöneticileri tarafından desteklenen bir avuç faşist tarafından engelleniyor. Okuduğumuz ilerici gazeteler yırtılıyor. Buna karşılık, faşistlerin yayın organları ve gazeteleri serbestçe okutuluyor ve dağıtılıyor. Okuldaki faşist baskı ve uygulamaları halk düşmanı MC döneminde okulumuza gelen Nuri Gündüz adındaki öğretmen yönetiyor. Her yerde olduğu gibi okulumuzda da faşist bozuntuları okulun idaresince destekleniyor. Sayısı 15'i geçmeyen bu faşistler, sınıflarda olay çıkartıyorlar, disiplin kurulunda cezayı biz alıyoruz ve cezalı arkadaşlar okulda yatırılmıyor. Dışarı atılıyor. Şimdi sesleniyoruz, bizlere ve halkımıza yapılan faşist baskılar onları kurtaracak mı?

KAHROLSUN FAŞİZM!
YAŞASIN HALKIMIZIN ULUSAL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ MÜCADELESİ!

CEYLANPINAR ZİRAAT MESLEK OKULU DEVRİMCİ ÖĞRENCİLERİ

BAYRAMPAŞA CEZAEVİ MAHKUMLARI"TUTUKLU VE MAHKUMLARLA DAYANIŞMA DERNEĞİNİ"GÖRÜŞMEYE ÇAĞIRIYOR.

Yazı İşleri Müdürlüğüne:

Arzu ve isteklerimizi, bizi seven arkadaşlarımıza basın kanalı ile gazetenizde yayınlayarak duyurmanızı arz eylerim.

Şöyle ki, cezaevinin şu an 3500 mevcudu vardır. 54 koğuş vardır, her koğuş 48 kişiliktir. Fakat bugün on koğuş kapalıdır. 44 koğuşta 3500 kişinin, bu kadar kalabalık toplumun yaşantısının ne olduğunu düşünüyor musunuz?

Bizleri içinde yaşadığımız bozuk düzenin kurbanları olarak kabul eden, bizlere faydalı olmak isteyerek kurulmuş bulunan Dernek'ten görevli bir arkadaşı göndererek bizim ile yakınen ilgilenmesini, gereken bilgilerin şahsımızdan bizzat kendilerinin almalarını, sizler aracılığı ile en kısa zamanda duyurulmasını arz ve talep eylerim. Görüşme günleri Salı, Perşembe 9-17 arası Çarşamba 14-17'dir.

MEHMET KOÇ F-3-101 KOĞUŞU BAYRAMPAŞA CEZAEVİ

EKONOMİK MÜCADELE, SİYASİ MÜCADELENİN TEMELİ OLAMAZ

İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE

Henüz gerçek bir işçi sınıfı örgütünün bulunmadığı ülkemizde bir çok proleter devrimci sendikalarda çalışmaktadır. Partinin çizdiği uzun dönemli sistemli bir planın parçası olmayan bu çalışmalar önemli eksiklikleri içermektedir.Hiç şüphesiz bu çalışmalardaki eksikliklerin ve hataların giderilmesi, gerçek bir işçi sınıfı partisinin yönlendiriciliği ile mümkün olacaktır. Buna rağmen, proleter devrimciler tesbit edilen yanlışlardan arınmak için, bugünkü şartlarda mümkün olan azami çabayı harcamalıdırlar.

EKONOMİK MÜCADELE NEDİR?

Ekonomik mücadele, işçi sınıfının yaşama şartlarını biraz daha düzeltebilmek için verdiği mücadeledir. Ücretlerin arttırılması, işgününün kısaltılması, çalışma şartlarının düzeltilmesi için sürdürülen mücadeleler ekonomik mücadelenin örnekleridir. Ekonomik mücadeleyi; işgücünün daha iyi şartlarda satılması için verilen mücadele olarak da tanımlayabiliriz.

İşçi sınıfının gerçek kurtuluşu, sömürünün son bulması ile mümkündür. İşçi sınıfının kurtuluşu, ücretlerin biraz daha arttırılması veya çalışma şartlarının biraz daha düzeltilmesi ile gerçekleşmez. Ne zaman ki, kimsenin kimseyi sömürmediği bir düzen kurulur; ne zaman ki, bütün çalışanlar alın terlerinin gerçek karşılıklarını alırlar, işte o zaman işçi sınıfının kurtuluşu gerçekleşir.

Ama mevcut siyasi yapı yıkılıncaya kadar işçi sınıfı, yaşama şartlarını düzeltmek için mücadelesini sürdürür. Bu mücadelede de görev almak ve onu yönlendirmek proleter devrimcilerin görevidir. Ama bu görev yerine getirilirken, asıl hedef, bir an bile gözden ırak tutulmamalıdır.

Ekonomik mücadele, yani işgücünün daha iyi şartlarda satılması için verilen mücadele, özünde reformlar uğruna verilen bir mücadeledir. Bu mücadelenin başarı kazanmasıyla egemen sınıflardan bazı tavizler koparılır. Ücretlerin arttırılması, daha iyi çalışma koşulları vb. gibi.

Proleter devrimciler bu mücadeleyi hiç bir zaman amaç haline getirmemelidirler. İşçi sınıfının kurtuluşu mevcut sosyal yapının tümden değiştirilmesi ile mümkündür. Bunun gerçekleşmesi için de; işçi sınıfının eğitilmesi, siyasi bilinç kazanması ve örgütlenmesi muhakkak yerine getirilmesi gerekli bir görevdir. İşçi sınıfı içinde ve sendikalardaki çalışmalarda bu görevlerin ihmal edilmesi, çalışmayı kaçınılmaz olarak reformist bir çalışma haline getirecektir.

Bir çok devrimci çalışmalarını sendika içinde, ekonomik mücadeleyle sınırlamakta ve bundan öteye geçmemektedir. Ve bu çalışma yöntemi ile işçi sınıfına siyasi bilinç vermeyi amaçlamaktadır. Bir çokları belli bir fabrikada işçilerin patronla çelişkisini sergilemekte, onları kendi işyerlerinde patrona karşı mücadeleye sevk etmektedirler. Daha ileri adım atanlar, diğer fabrikalardaki çalışma koşullarını da ortaya koymakta, işçilerin dikkatlerini sadece kendi fabrikalarına değil; bütün fabrikalara çekmeye ve diğer işçilerle ekonomik mücadelelerini bütünleştirmeye çalışmaktadırlar. Ama ilk bakışta son derece doğru olan ve yararlı gözüken bu çalışma; tek başına ele alınınca, reformlar uğruna mücadelelerden başka bir şey değildir.

İster bir fabrikada veya bir iş kolunda, isterse bütün fabrikalarda ve bütün işkollarında,sadece işçileri ilgilendiren ve işçilerle patronlar arasındaki çelişkileri sergileyen çalışmalar, hiçbir zaman işçi sınıfının siyasi bilincini yeterince geliştiremez. Olsa olsa burjuvaziden daha fazla ekonomik haklar elde edilmesini sağlar. Ekonomik mücadeleye siyasi nitelik kazandırma, bütün çalışanlar için bazı reformların gerçekleştirilmesinden başka bir şey değildir.

En gelişmiş şekliyle de olsa ekonomik mücadele, hiç bir zaman işçilere sosyalist anlamda bir siyasi bilinç kazandıramaz.

SİYASİ MÜCADELEDEN NE ANLAMALIYIZ?

Bugün kendi fabrikalarında, yarın öteki fabrikalardaki grevlerde, işçiler patronla ve polisle yüz yüze gelerek çelişkileri belli ölçülerde görürler. Ama işçilerin bu sınırlar için de elde ettikleri bilinç ve öğreti, hiç bir zaman, mevcut sosyal yapının kökten değiştirilmesinin gerektiği bilincini veremez.

Sosyalist anlamda siyasi mücadele işçi sınıfının siyasi bilincinin yükseltilmesi ile mümkündür. İşçiler mevcut siyasi yapı hakkında en geniş bilgiyi öğrendikleri ölçüde bu bilince erişirler. O zaman, sadece ve hatta başlıca işçilerin üretim içindeki çelişkilerinin sergilenmesi bu bilinci sağlamaya yeterli değildir. İşçiler yalnız kendilerinin değil ama mevcut yapıyla çelişkisi olan bütün sınıf ve tabakaların çelişkileri hakkında bilgi edinmelidirler.

İşçilerin siyasi bilince kavuşabilmeleri için asıl ihtiyaçları olan bilgi, kendilerinin ve kendi çalışma alanlarının dışındaki emekçilerin çelişkileridir. Onlar zaten her geçen gün kendiliğinden, kapitalistlerin sömürüsünü, polisin zorbalığını öğreniyorlar. Devrimcilerin çalışmalarını sürekli bu noktada yoğunlaştırmaları, kendiliğindenciliğin peşine takılmak, ve işçi sınıfının siyasi bilincini geriletmekten başka bir şey değildir.

İşçilerin asıl öğrenmesi gereken, köylülerin toprak ağalarına, tefecilere ve bütün orta çağ kalıntısı baskı ve sömürüye karşı sürdürdükleri mücadelesidir. Öğrenci gençliğin, aydınların ve diğer çalışanların demokratik talepleri ve uğruna sürdürdükleri mücadeleleridir. İşçi sınıfını iktisadi mücadelenin kalın duvarları arkasına hapsedip, sonrada bu temeller üzerinde bütünlüklü bir dünya görüşüne sahip olmalarını bekleyemeyiz. Onlar burjuvazinin ve polisin kendilerine karşı uyguladıkları zorbalığı her gün iliklerinde, kemiklerinde duyuyorlar. Ama onların öğrenmesi gereken, bu baskının ve sömürünün bütün halka uygulananın bir parçası olduğudur; bütün halkla birleşmeden kendi üzerindeki zorbalığın ve sömürünün bitmeyeceğidir; bugünkü düzenin bütün bozukluğu ve çürümüşlüğüdür.

Sadece kendilerinin ve dışındaki emekçi halkın çelişkileri hakkında bilgi edinmeleri de onlara yeterli siyasi bilinci sağlayamaz. Onlar sömürü esasına dayanan ekonomik yapı ve sosyal ilişkiler hakkında bilgi sahibi olmalıdırlar. İşçiler, burjuvaziyi bütün farklılıklarıyla bilmeli ve ülkemizdeki işbirlikçi-tekelci burjuvaziyi, toprak ağalığını, tarım kapitalistlerini de tanımalıdır. Ve nihai kurtuluşları için bu sınıflarla neden ve nasıl mücadele edilmesi gerektiğini kavramalıdırlar. Yine, yarı sömürge ülkemizde ABD emperyalizminin ve Rus sosyal-emperyalizminin sömürü ve talanını, siyasi, iktisadi ve askeri hegemonyalarını ve emellerini bütün açıklığı ile öğrenmelidirler . İşçiler dünyayı da iyi tanımalıdırlar. Olayları hergün görmekte ve duymaktalar, fakat burjuvazinin elinden ve onun kendi sınıf çıkarlarına göre çarpıtıp verdiği şekilde. O halde işçiler, iki süper devletin dünyayı yeniden paylaşmak kavgalarını yayılmacı emellerini, buna karşılık Üçüncü Dünyanın birliğini ve bu yoldaki ilerlemeyi kavrayabilmelidir. Ve bütün bir işçi sınıfı olarak, savaş karşısında -ya devrim savaşı önler, ya savaş devrimlere yol açar- ilkesi ışığında devrim yolunda azimle ilerleme kararlılığına kavuşmalıdırlar.

Böylece geniş kapsamlı bir öğretiyi elde, eden işçiler, reformist taleplerin kurtuluşlarını sağlamayacağını kavrayacaklardır. Mevcut sosyal yapının kökten değiştirilmesi ile kurtuluşun mümkün olduğunu göreceklerdir. Ancak böyle bir öğreti sayesinde sadece kendi alanlarında ve sadece ekonomik talepler uğruna mücadele için değil, diğer ezilen, sömürülen bütün halkla birlikte devrim için, örgütlenmenin gereğini kavrayacaklardır.

İşçilere siyasi gerçekleri kavratmak, onların görüş alanlarını genişletmek yerine;onların dikkatlerini ve sadece ve tecrit edilmiş şekilde işçi sınıfı ile sınırlandırmak, hele sadece onun iktisadi mücadelesi üstünde yoğunlaştırmak , işçi sınıfının bilincini köreltmek, siyasi mücadeleyi reformlar uğruna mücadele seviyesine indirmekten öte bir anlam taşımaz.

İşçi sınıfının bilinç düzeyinin göstergesi,mevcut düzene ve onun somutlanması olan sosyal olaylara karşı gösterdiği tepki ile ölçülür. Bugün, işçiler, birçok işyerinde iktisadi talepleri uğruna grevler ve direnişler yapıyor, sendıka sınırları içinde örgütleniyorlar. Ve devrimciler de çoğu kez bu tip eylemleri, ama sadece bu tip eylemleri yoğunlaştırmaktan başka şey yapmıyorlar. Sendikalarda çalışan birçok devrimci, "işçiler hele ekonomik çıkarlarının bilincine ulaşsınlar, ondan sonra işçilere siyasi bilinç götürmek kolaydır" diye düşünüyorlar. Gerek siyasi bilinç götürmede, gerek örgütlenmede temel araç olarak iktisadi mücadeleyi görüyorlar. Ama dikkat edilirse, işçiler demokratik talepler uğruna mücadele eden öğrencilerin öldürülmesine, toprak için mücadele eden köylülere yapılan işkencelere, kürt ulusu üzerindeki millî zulme ve asimilasyona, faşist MC iktidarının terörüne, kısaca hayatın diğer alanlarındaki zulme, zorbalığa ve sömürüye karşı kayıtsız kalıyorlar. Bu kayıtsızlık, grevler ne kadar yoğunlaşırsa yoğunlaşsın, işçilerin siyasi bilincinin henüz çok geri olduğunun somut göstergesidir.

Sendikal çalışmaları gözden geçirmek, yanlış eğilimlerden arınmak, işçi sınıfının örgütlü mücadelesine güç katacaktır. Bu yanlış eğilimlerden eğilimlerin en önemlisi olan ekonomizmden süratle arınmak gerekmektedir. Ekonomik mücadeleyi işçi sınıfına siyasi bilinç götürmek için tek mücadele biçimi veya en önemli mücadele biçimi olarak kabul etme eğilimi muhakkak yıkılmalıdır. Bu eğilim yıkılmadıkça, sendikal çalışmalar diğer alanlardaki örgütlü çalışmanın bir parçası haline getirilmedikçe, kendiliğinden gelmeliğe boyun eğildiği sürece bu çalışmalar faydasız kalmağa mahkûmdur.

KÖYLÜYE TOPRAK

• TOPRAK AĞALARININ VE BÜYÜK TOPRAK SAHİPLERİNİN TOPRAKLARINA TAZMİNATSIZ OLARAK EL KONULMALIDIR!

• KÖYLÜLERİN TEFECİLERE VE BANKALARA OLAN BORÇLARI İPTAL EDİLMELİDİR!

TÜRKİYE'DE TOPRAK DEVRİMİ HİÇBİR ZAMAN GERÇEKLEŞMEDİ

Türkiye emperyalizmin boyunduruğu altında geri bir tarım ülkesidir. Her yarı sömürge ülke gibi feodal ve yarı-feodal kalıntıların varlığını sürdürdüğü ülkemizde nüfusun büyük çoğunluğunu köylüler meydana getirmektedir. Esas olarak emperyalizmin ülkemize girmesiyle gelişmeye başlayan kapitalizm, feodalizmle içiçe girerek geri bir ekonomik yapıyı ortaya çıkarmıştır.

Ülkemizde burjuva demokratik devrimin hiç bir dönem toprak devriminin gerçekleşmesiyle tamamlanmamış olması bu geri yapının sürüp gitmesine imkan vermektedir. Tarımda gelişen kapitalizm doğal ekonomiyi parçalamasına, feodalizmi çözmesine rağmen bir yandan da bu tasfiyeyi geciktirmekte, feodalizmle kapitalizmin unsurlarının birbirinin içine girerek yaşamasını sağlamaktadır. Bu geri yapı ülke nüfusunun yüzde altımışından fazlasını oluşturan köylülere acılı bir yaşantı vermekte, onları sefalet içinde giderek mülksüzleştirmektedir. Milyonlarca köylü toprak ağaları, tefeci-tüccarların, emperyalist tekellerin, işbirlikçi tekelci kapitalizmin sömürü ve zulmü altında yaşamaktadır. Bugün köylü nüfusunun büyük bir kısmını toprağa hasret az topraklı veya topraksız köylüler meydana getirmektedir. Yıllardan beri yurdumuzun çeşitli yerlerinde toprak ağalarının ve büyük toprak sahiplerinin topraklarını işgal eden köylüler bu gerçeği göstermektedirler. Köylüler gerçekte yüzyıllardır süren bu sömürü ve zulüm düzenine başkaldırıyorlar.

Yoksul köylüler toprak ağalığının ortadan kalkmasını istiyorlar. Toprak ağaları yıllar önce zor yoluyla gaspettikleri toprakların yanında, tefecilik yoluyla borçlandırdıkları ve bu borcu ödeyemiyen köylülerin topraklarına el koyarak mülkiyetlerini genişletiyorlar. Toprak ağaları, ve büyük toprak sahipleri yoksul köylüleri angarya, ortakçılık, kiracılık ve ücretli işçilik yollarıyla da sömürüyorlar. Tarım alanındaki bu sömürü düzeninde kapitalist açgözlülükle feodal kamçı içiçe geçmiştir.

Kapitalizmin gelişmesi sonucu olarak ortakçı, yarıcı ve kiracı köylülerin büyük kısmı ağa topraklarından sürülüp çıkarılıyor. Bu köylülerin bir kısmı yarı-proleter olarak yine aynı topraklar üzerinde çalışıyor, büyük bir bölümü ise sefalet içinde şehirlere göçüyorlar.

İşte köylüler bu sömürü ve zulüm düzenine karşı toprak ağalarının ve büyük toprak sahipleri nin topraklarına tazminatsız olarak el konulmasını istiyorlar.

KÖYLÜLER TEFECİ VE BANKA SÖMÜRÜSÜ ALTINDA EZİLİYOR

Köylüler sadece topraksızlık nedeniyle yarıcılık, angarya ve kiracılık gibi yollarla değil, aynı zamanda tefecilik yoluyla da sömürülüyorlar. Tefecilik ülkemizde tarım alanında görülen en önemli sömürü biçimidir. Borçlandırma yoluyla Banka-toprak ağası-tefeci tüccar ittifakı köylülerin kanını emiyorlar. Bankaların tarım kredileri hiçbir zaman doğrudan köylülere verilmez. Ya da köylülere verilen banka kredisi çok az miktardadır. Banka kredilerinden nasibini alanlar hemen her zaman tefeci tüccarlar ve toprak ağalarıdır. Toprak ağalarına ve tefeci tüccarlara akan bu kredilerin bir kısmı büyük toprak sahipleri ve tüccarlar tarafından kendi işleri için kullanılır. Ama aynı zamanda bu kan emiciler bu kredilerin büyük bir bölümünü köylülere çok yüksek faizle vererek onları vahşice sömürürler. Ülkemizin bir çok yerinde tefecilerin yoksul köylülere verdikleri borçların faiz oranları % 50'den çoktur. Çoğu zaman bu faiz oranı birçok yerde % 100'ü bulur. Yoksul köylüler çoğunlukla kışı geçirmek, veya hastalık gibi bir ek harcama sonucu borçlanmak zorundadır. Borç karşılığı ya tarlasını ya da elindeki birkaç ufak üretim aracını ipotek altına sokan yoksul köylü borcun faizi altında giderek ezilir. Çok geçmeden yoksul köylünün tarlası toprak ağasının veya tefeci tüccarın eline geçer. Toprağını kaybeden köylü için ya ağanın yanında kiracı olmak ya da şehire göçetmekten başka yapacak iş kalmaz. İşte yoksul köylüler bu sömürü ve zulüm düzenine karşı bütün borçların iptalini istemektedir.

KÜÇÜK ÜRETİCİ KÖYLÜ HER GEÇEN YIL YOKSULLAŞIYOR

Ülkemizdeki köylülerin önemli bir bölümünü az topraklı küçük üretici köylüler meydana getiriyor. Küçük üretici köylüler kendi küçük toprağı üzerinde yetiştirdiği ürünü yok pahasına tefeci tüccara, emperyalist tekellere kaptırmaktadırlar. Gelişen kapitalizm orta köylü diyebileceğimiz bu küçük üreticileri sürekli olarak yoksullaştırmakta, onları mülklerinden tecrit etmekte ve topraklarını elden çıkarmaya zorlamaktadır. Orta köylüler birçok yıl üretime devam etmek için borçlanmak zorunda kalmaktadırlar. Her yıl artan oranda borçlar ve faizle orta köylülerin ürünlerini yok pahasına daha tarladayken elden çıkarmalarına sebep olmaktadır. Tefeci tüccarlar orta köylüye verdikleri borç karşılığında ürünleri daha tohum halindeyken ipotek etmektedir. Orta köylülerin ipotek edecekleri ürünleri elden gidince sıra tarlaya ve diğer üretim araçlarına gelmekte ve bu durum çok acılı bir biçimde yoksullaşmayı ve mülksüzleşmeyi arkasından getirmektedir.

Ürünü tarlasında kaptırmayan ve bunun pazara getirme şansına sahip olan köylüler burada da tekellerin ve tefeci tüccarların zalim kanunlarıyla karşılaşırlar. Tütün, üzüm, çay, pamuk,pancar gibi ürünler tekel fiatıyla orta köylünün elinden çıkar. Tefeci tüccar emperyalist tekeller ve devlet tekelleri durmadan fiat düşürerek küçük üreticinin ürününü yok pahasına elinden alır.

Küçük üretici köylü için banka kredisi, ucuz gübre, ucuz üretim araçları almak da bir hayaldir. Banka kredileri, gübre, traktör v.s. gibi üretim araçları da ancak doğrudan büyük toprak sahiplerine ve toprak ağalarına nasip olan nimetlerdir. Orta köylüler bunlara ya hiç kavuşamaz ya da çok yüksek fiatlarla tefecilerin elinden almak zorunda kalır.

Ülkemizde köylüler toprak ağalarının, tefeci-tüccarın ve emperyalizmin sömürü ve zulmünden ancak demokratik devrimin zaferiyle kurtulabilir. Ancak işçilerin köylülerin bağımsız ve demokratik Türkiyesi onların dertlerini köklü biçimde halledebilir, sömürü ve zulmün acısını dindirebilir. Demokratik devrim ise ancak işçilerin-köylülerin güçlü kollarının eseri olacaktır.

"TOPRAK REFORMU" YALANI

Toprak reformu kanunu çıkalı üç yıl oluyor. Ama bu kanunun öngördüğü toprak dağıtımı hemen hemen hiç uygulanmadı. Sadece birkaç köyde göstermelik toprak dağıtımı ile iş geçiştirildi. Bir yandan toprakları dağıtılacak olan ağalara milyonlarca lira tazminat ödenirken, öte yandan üç yıldır tazminatı ödenmekte olan toprakların üzerinde ağaların ekim yapmasına imkan veriliyor.

Dağıtılacak denen topraklar üzerinde devlet tarafından gerçekleştirilen sulama gibi hizmetler de ağaların gelirinin artmasına yarıyor.

Üç yıldır sadece birkaç köyde gerçekleştirilen toprak reformunun bütün ülkede tamamlanmasını beklemek hayalden öte birşey değildir. Üç yılda üç köye toprak dağıtanlardan 40000 köye toprak dağıtmasını beklemek safdilliktir.

Zaten Cumhuriyet Tarihi de toprak reformu yalanlarıyla dolu değil midir? Urfa'nın Kerrik köyünden 75 yaşındaki Yasin Emmi bu gerçeği şöyle ifade ediyor: "75 yaşındayım...Senelerdir bekliyoruz. Ben daha genç iken bize toprak verileceği söyleniyordu. Ben ihtiyarladım hala toprak verilmedi, bu gidişle verileceği de yok."

Yarım asırdan daha fazla süredir burjuva-toprak ağası iktidarları fakir köylülerin toprağa olan hasretlerini toprak reformu vaatleriyle uyutmaya çalıştılar. Ama beş-on yılda bir tekrarlanan vaatler her seferinde ya bütünüyle boş çıktı ya da birkaç bin dönüm hazine arazisinin köylülere dağıtılmasıyla son buldu. Dağıtılan bu topraklar bile borçlandırma, ipotek veya zulümle tekrar toprak ağalarının veya büyük toprak sahiplerinin eline geçti.

Bugünkü göstermelik toprak reformu da diğerleri gibi sonuçlanacaktır Zaten kısa bir süre sonra toprak reformu alanı içinde olan Urfa'da toprakların satım yasağı bitecektir. Böylece toprak ağaları, topraklarının reform kapsamı içine giren bölümünü ya satacaklar ya da ailelelerinin fertlerine -çocuklarına, karılarına- hibe ederek topraklarının ellerinden çıkmasını önleyeceklerdir. Bu topraklar üzerinde yapılan milyonlarca liralık yol, sulama tesisleri gibi yatırımlarda böylece toprak ağalarının gelirlerini arttırmaktan öteye gitmeyecektir. Zaten bugünkü MC iktidarının toprak dağıtımını geciktirmesinin sebebi de satış ve hibe yasağının kalkacağı günün gelmesi içindir.

Toprak reformu yalanları köylülerin toprağa hasretlerini daha da arttırıyor. Bu yalanlar toprak meselesinin gerici iktidarların değil devrimci bir iktidarın yapabileceği bir iş olduğunu daha berrak bir biçimde gösteriyor, ayrıca yoksul köylüler, yüzyıllardır kendilerini sömüren kanlarını emen topraklarının karşılığı olarak tazminat ödemek istemiyorlar. Kendilerine verilecek bir parça toprak için bedel ödemek istemiyorlar.

Devrimci proletarya toprak için mücadele eden köylüleri kendi saflarına çağırıyor. Onlara toprak meselesinin çözümünün işçilerin-köylülerin demokratik iktidarı ile gerçekleşeceğini gösteriyor. İşbirlikçi tekelci burjuvazi-toprak ağalığı ittifakından toprak meselesini çözmesini beklemenin boş bir hayal olduğunu söylüyor.

"KÖYLÜYE TOPRAK!"

Emiroğlu köylüleri haykırdı: "Toprak işleyenin"

EMİROĞLU KÖYLÜLERİ TOPRAK AĞASININ TOPRAKLARINI İŞGAL EDİP EKTİLER

KÖYLÜNÜN BİRİ TARLADA BİR YENGEÇ BULDU VE BUNU AĞAYA BENZETTİ.
YÜRÜYÜŞ SIRASINDA ORTA YAŞLI BİR KÖYLÜ AĞA TOPRAKLARINI PARMAĞIYLA GÖSTEREREK:
"BURALAR KİMİN" DEDİ. KÖYLÜLER HEP BİR AĞIZDAN "BİZİM, BİZİM, BİZİM..." DİYE BAĞIRDILAR.

Kahramanmaraş'ın Pazarcık bucağına bağlı Emiroğlu köyünde 10 000 dönüm civarında toprağı olan Ağa Emiroğlu. Bu adam Kurtuluş Savaşı sırasında savaştan kaçmıştır. Savaştan sonra ise köylülerin kanları, canları pahasına emperyalistlere karşı savunarak kurtardıkları topraklara el koymuştur. Böyle elde ettiği topraklardan hepsi şimdi 10000 dönüm civarında. Köylüler bu toprakların 360 dönüm kadarını 25 Nisan 1976 günü işgal edip ekmişlerdir.

KÖYLÜLERİN BİRLİĞİ KARŞISINDA JANDARMALAR GELDİKLERİ GİBİ GİTTİLER

25 Nisan sabahın erken saatlerinde Emiroğlu köylüleri 360 dönüm toprağı işgal edip ekmeye başladılar. Ekilmemiş az bir toprak kalmışken bir cip (Jeep) dolusu Jandarma geldi. Başlarında Salmanıpak köylülerine işkence eden faşist Yüzbaşı Asım Çezmiş vardı.

İşgalciler Jandarmanın gelmesine rağmen geri kalan toprağı da ektiler. Köylüler hep birlikte devamlı olarak "Jandarma defolsun" sloganını attılar. Köylülerin birliği karşısında Jandarmalar geldikleri gibi gittiler. Daha sonra tarladan yola çıkıldı. Ön tarafta kadınlar ve çocuklar köye kadar slogan atarak yürüdüler. Yürüyüş sırasında köylüler "Yıkılsın ağalık, topraklar köylünün""Alevi-Sünni bir olsun, ağalar kahrolsun""İşçi-köylü el ele, demokratik devrimde""Ne amerika ne Rusya Bağımsız Türkiye","Milletler ÖzgürHalklar birlik Olmalı""Faşizme Ölüm, Halka Hürriyet" sloganlarını bağırdılar. Daha sonra köy meydanında toplanıldı. İki kişi konuşma yaptı. Konuşmacılar Toprak meselesi, Bağımsızlık meselesi, kadınlara yapılan baskılar, Faşist MC Hükümeti ve Ulusal Demokratik Halk Devrimi mücadelesini anlattılar.Köyler, mücadelenin burada bitmediğini, yarın da Ahmet'lerin, Samkatipoğulları'nın, Başeri'le topraklarına sıranın geleceğini belirttiler.

TEFECİLER FASULYEMİZE TARLADA EL KOYDU

Bizler Malatya'nın , Doğanşehir kazasının Dedeyazı köylüleriyiz. Bizim köylerde çoğunlukla fasulye, kayısı, armut yetişir. Aracı ve tefeciler emekçi köylünün ürettiği, yetiştirdiği ürünü ucuz olarak alırlar. Tefeciler daha ürünler yetişmeden köylünün başına üşüşürler. Yoksulluk köylünün ciğerine işlemiş, malları mızı ucuz fiatla sataraız; çünkü ya bir tefeciye ya da bir aracıya borçluyuz. Bu satışlar değişik şekilde oluyor. Fasulyemiz yetişmeden aracıya satıyoruz. Fiatı belli olmadan, fasulye tarladayken borç ediyoruz. Fasulye kalkıyor. Yarı fiatına tefeci-tüccara vermek zorunda kalıyoruz. Hem de daha evvel aldığımız ana parayı ödemek şartı ile. Bizler fasulyeyi 6 7 liraya satıyoruz. Fakat mahsul bizim elimizden çıktımı tamam. O zaman iş değişiyor.Bildiğimiz kadar dışarda fasulyenin kilosu 15-18 lira arası. Hatta daha yüksek fiatla satılmaya başlıyor Çünkü mahsul onu yaratanın elinden çıkıp, tüccarın, vurguncunun, tefecinin eline geçmiştir. Çok dertlerimiz var. Bu dert

De.sa.6'da

HALKIN KURTULUŞU

URFA KÖYLÜLERİ İLE KONUŞTU:

Toprak Peformu Bir Yutturmacadır

Burası Urfa. Toprak ağalığının ve aşiret ilişkilerinin halen hüküm sürdüğü diyar. Çukurova'da ırgatlık,ağaya uşaklık ve parababalarına sırt hammallığı yapan, sınırda can veren yoksulların diyarı...Harran Ovası, Suruç Ovası, Akçakale Ovası, Viranşehir'in verimli toprakları.

Senelerdir süren yutturmacalar, yaygaralar. DİBEK köyü (toprak dağıtılan ilk köy), Türkeş'in komandolarıyla, kurban, tören, nutuk, boy boy fotoğraflar, hepsi bu ...

İlk olarak Kerrik köyündeyiz. Köyde 7 kişi bulabildik, gençlerin kimi davara, kimi başka işlere gitmişti. Yasın Emmi, Hacı, Ali, Sofi ve diğerleri. Sofi çember sakallı, elinde 99'luk tesbih, gözleri fıldır fıldır dönen bu adam ağanın köydeki işbirlikçisi. Reform hakkında konuşulanları ağaya yetiştiriyormuş ve yoksulların köyden kovulmasına sebep oluyormuş. Köylüler kerpiç evlerde oturuyorlar. Beyaz taşla yapılmış iki katlı bir bina dikkati çekiyor. Köy ağasının yazlık evi.

HK: Bu köy kaç hane?

KÖYLÜLER: Köyümüz 15 hanedir.

HK: Tarlası olan var mı?

KÖYLÜLER: Hayır, hepsi ortakçılık yapar.

HK: Köyün sahibi kim, nerede oturur, bundan başka köyü var mı?

SOFİ: Köy, Salih Çandırcı'nın, kendisi Urfa'da oturur. Urfa'nın en zengin adamlarındandır. Apartmanları, dükkanları var. Bu civarda BAKACAK denen bir köyü daha var.

HK: Peki bu köy reforma giriyor mu? Köy kaç dönüm?

BİR KÖYLÜ: Bu köy reforma girmiyor. Tamamı 13 bin dönüm. Diğer köyü, Bakacak reforma giriyor.

HK: Toprak reformu konusunda ne düşünüyorsunuz?

YASIN EMMİ: 75 yaşındayım, 12 nüfusumuz var. Senelerdir bekliyoruz. Ben daha genç iken bize toprak verileceği söyleniyordu. Ben ihtiyarladım hala toprak verilmedi, bu gidişle verileceği de yok.

SOFİ: Allaha şükür, geçinip gidiyoruz. Kimin malı kime helaldir.

HK: Toprak senin olsa, kendin eksen, kendin biçsen daha iyi değil mi?

YASIN EMMİ: Elbetteki iyidir ama nerde, vermezler ki.

De.sa.6'da'

Bir toprak dam içinde 10 kişi.

TEFECİ-TÜCCAR SÖMÜRÜSÜ HALKI EZİYOR

Köyümüzün, ülkemizin meselelerinden ayırd edilemeyecek olan bazı dertlerini gazetemiz HALKIN KURTULUŞU vasıtasıyla halkımıza duyurmak istiyoruz.

Yurdumuzda yaygın olan karaborsacılık köyümüzde de varlığını bütün hızıyla sürdürmektedir. Köyümüzde karaborsacılık çiğit, gübre satışlarında kendini göstermektedir. Tüccarlar fabrikadan 150 kuruşa aldıkları çiğiti peşin parayla kilosu 400 kuruştan satıyorlar. Eğer çiğitin parasını peşin ödeyemezsek ürünün tarladan kalkmasından sonra 500-600 kuruşa satıyorlar. Gübre ise tutturabildiklerine gitmektedir. Çiğitte olsun, gübrede olsun bizim elimize geçen malın fiatı normal fiatının 3-4 misli oluyor.

Bunun yanısıra köyümüzde üretilen sebze aracı-tefeciler tarafından ucuza kapatılmakta, alış fiatının en az üçdört katına piyasada satılmaktadır. Köylümüzbu aracı ve tefecilere her yıl borçlu olduğundan ürettiğini daha tarlada bu kan emicilere satmak zorunda kalmaktadır.Çiğit ve gübreyi tüccardan borca alan köylü ürettiği pamuğu taban fiattan da düşük olarak tefeci-tüccara satmaktadır. Böylece bu aracılar oturdukları yerde çifte kazanç sağlıyorlar.

Evlerimizde beslediğimiz bir-iki inek veya koyundan aldığımız beşon kilo sütle yoğurt yapıyoruz. Ama bunları da ancak ilçedeki tüccara 2 ençok 250 kuruşa satabiliyoruz. İlçede yoğurdun kilosu ise 5- 6 liraya satılıyor.

Köyümüzde yol-su-elektrik-sağlık ocağı yoktur. Köyümüzün bütün isteklerine rağmen bunlar yerine getirilmedi. Hepimiz yavaş yavaş kurtuluşun bütün işçilerin köylülerin birleşmesiyle gerçekleşeceğini anlamaya başladık.

MEZRAA KÖYÜ DEVRİMCİLERİ
BİRECİK

TOPRAKLARIMIZI İSTİYORUZ

Buradan sizlere sesleniyorum. Bizler de elimize geçtikçe sizin gazetenizi okuyoruz ve gazetenizin bir talebesi olmaya çalışıyoruz. Çünkü gazeteniz ezilen halkın savunucusudur . Yurdun dört köşesinden, ezilen, sömürülen halktan haber alıp heryere açıklıyorsunuz.

Bizler Kahraman Maraş'ın Kocalar köyündeniz. Köyümüz 42 hane ve 42 hanenin 32 hanesi topraksızdır. Bir kısmı da az topraklıdır. İki-üç ağa bir taraftan kaba kuvvetle, diğer taraftan kadastroculara rüşvet yedirerek topraklarımıza el koymuşlar, 1958 ve 1962 kadastrolarında rüşvet yedirerek bizi toprakларımızdan çıkarmışlar, 80 dönümlük arazilerini 4 bin dönüm yapmışlar. Bunun tapusunu çıkarmışlar, 32 hanenin halkı bugün ağaların boyunduruğu altında yaşıyor . Köyümüzün arazisi çok geniş ama bize hiçbir hak tanımıyorlar. Bizler birleştik bir boş bağ yeri ektik. Ama bağın tapusunu bize vermiyorlar. Ağaların elinden toprakları almak istiyoruz. Ama ağalar rüşvet yedirip yine hakkımızı hasır altı ediyorlar. Geçen gün gelen memurlara birer kuruş vermişler. Onlarda gizlice çekip gitmişler. Derdimizi nasıl çözeceğiz?

KOCALAR KÖYÜNDEN
BİR GENÇ

HALKIN KURTULUŞU

Lebbana Köylüleriyle Konuştu

HK: Köyünüz hakkında genel bilgi verir misiniz?

- Hazine toprağında oturuyoruz, çöl köyü 100 hane - 12 hane var. Çoğu burada değil, dışarda oturuyorlar.

HK: Kaç yıldan beri köye yerleştiniz, Nereden geldiniz, sizden önce burada kimler vardı?

- 1961-1962 yılından beri yerleşmeye başladık, oturduğumuz toprak hazine malı olduğu için bizden önce toprak bir iki kişinin elinde idi, şimdi onlar terk edip gittiler. Köye yerleştiğimiz zaman Viranşehir'de, ağalar arabalarla adam getiriyor bizleri bu toprağa yerleştirmemek için. Ama bizim birlik ve beraber olmamız ağa ve adamlarını mağlup etti.

Çoğumuz Mardin'in köylerinden gelmişiz. Orada arazimiz, taşlı, dağ olduğu için buralara geldik.

HK: Elinizdeki arazi tapulu mu? Aile başına kaç dönüm arazi var? Sulu arazi var mı?

- Arazi tapusuz, çoğu tapusuz sürüyor. Hazine malı olduğu için tapusuz. Kimi aileler 160 dönüm araziye sahip. Fakir, kimsesi olmayanlar ise 115 dönüm araziye sahiptir. Sulu arizi yok, içecek su bulamıyoruz da sulu arazi mi olsun.

HK: Köyünüzde dışarı çalışmaya gidenlervar mı?

- Köyün hemen hemen hepsi çalışmaya gidiyor. Kimi çoluğu çocuğuyla Adana'ya pamuk tarlalarına kimi, İzmir, Konya, Karaköse, gibi şehirlere gider, üç-dört ay çalışır biriktirdiğimiz parayla 8-9 ay geçinmeye bakarız.Çocuklarımızı 3-4 ay burada bırakırız, onlar bu sıcakta susuzluktan, açlıktan bizlerin yolunu beklerler.

HK: Tapulama kaç yıldır başlamış, Reform hakkında ne düşünüyorsunuz?

- Bir iki tarlanın dışında tarlaların çoğu tapusuz. 1955 yılında tevziyat zamanında, biz bu köyde oturduğumuz halde uzak köylerde bize arazi verildi, biz de köyümüzü bırakıp gitmedik. Çoğu topraksız 1955 yılından beri toprak bekliyor. Zenginler işin başında oldukları için hiç ümit etmiyoruz, dağıtım olsun. Çünkü ağalar memurları rüşvetle, dolandırıcılıkla ,

De.sa.6'da

KARTAL EĞE SANAYİ İŞÇİLERİ LOKAVTA KARŞI DİRENİYOR!

İŞÇİLER MOCADELELERİNİN GEÇMİŞİNİ VE BUGÜNÜNÜ ANLATTILAR: " PATRONUN 6 AY YETECEK STOKU VARMIŞ, BİZİM DE 16 AY VE HATTA DAHA FAZLA DİRENECEK GÜCÜMÜZ VAR"

Ege Sanayii işyerinde 300 işçi çalışır. Hergün 300 işçinin alınteri, el emeği ve göznuru döktüğü bu fabrikada da her fabrikadaki baskı ve sömürü yıllardır sürmektedir. Uyguladığı yoğun sömürü ile patron aşırı karlar sağlamaktadır. Türkiye'de eğe üretiminde tek fabrika olduğundan, hem ülke içi eğe ihtiyacını karşılamakta, hem de yurt dışına ihraç etmektedir. Fabrikanın sağladığı aşırı kârlar, işveren sendikası MES'in dergisinde de açıkça ifade edilmektedir.

Kapitalizmin bütün çelişkileri, haksızlıkları bu fabrikada apaçıktır. Baskı ve sömürüyü, haksızlıkları anlatmak için sayfalar gerek. Bir avuç azınlığın mutluluğunun milyonlarca emekçinin sefaleti üzerine yükseldiği bu düzen yıkılmadan da bunlardan kurtulmak mümkün değil.

"MÜCADELEMİZİ NE PATRON, NE SARI SENDİKACILAR, NE DE POLİS BASTIRAMADI"

Bir işçi arkadaş 1969 daki topluca işten çıkarma olayını şöyle anlatıyor:

"1969'da Tek-Met- İş Sendikası'nın yetkili olduğu bir dönemde Tek-Met İş'in sarı yüzünü gören ve yetkili olduğu fabrikada yaptığı tek şeyin işçileri patrona satmak, işçi sınıfının mücadelesini engellemek, kısacası patron uşaklığı yapmak olduğunu anlayan işçi arkadaslarımızla Tek-Met-İş'den istifa edip Maden-İş'e kaydolduk. Hemen hemen bütün işçilerin birliği sağlanmıştı. Maden-İş'in yetkili olduğunun resmen kabul edilmesi için Tek-Met- İş ile yaptığımız toplu sözleşmenin bitmesi gerekiyordu. İşçilerin birliğinin sağlanması ve patron uşağı sendikanın atılması çalışmaları patronu gözünü korkuttu. Patron bir grup arkadaşımızı işten attı. Bunun üzerine fabrika içinde direnişe geçtik. Patronun imdadına devlet yetişti. Polisler bizi zorla fabrikadan dışarıya çıkardı. Bu sefer de dışarıda sürdürdük direnişimizi. Fakat, üye olmak ve fabrikamızda yetkili kılabilmek için uğruna bu kadar mücadele ve güçlüğü göze aldığımız Maden-İş, bize hiçbir yardım ve destekte bulunmadı. Bu yüzden direnişimiz karın kışın ortasında ancak 14 gün sürebildi.

Arkadaşlar yavaş yavaş çözülmeye ve patronun "Maden-İş'den istifa eden gelip çalışabilir" çağrısını kabullenmeye başladılar. Maden-İş'den istifa etmeyi kabul etmeyen 70 kadar arkadaşımızın fabrika ile ilişiği kesildi. Birliğimizi bozmak isteyen patron böylece amacına ulaşmış oldu.

Biz bu mücadeleden, ancak örgütlü ve birleşmiş olarak mücadele edersek zafere ulaşabileceğimiz dersini çıkardık. Ve daha sonra hep bunu sağlamaya çalıştık, sağlıyoruz.

Bizim bu olaydan çıkardığımız bir diğerdersde, işçi sınıfının en geniş birliğini oluşturarak iş kanundaki 13. ve 17. maddelerin kaldırılması yönünde harekete geçmek ve mücadele etmenin gerekliliğidir. Herkim ki, mevcut yasaları zorlamıyor, bu yasalar çerçevesi içinde hareket ediyor, ya da zorlanmasına karşı çıkıyorsa, o kimse gerçek bir devrimci değildir."

Diğer bir devrimci işçi arkadaş da şunları ekledi:

"Geçen yaz fabrikada Maden-İş'i örgütlemeye çalışan arkadaşların biri, mitinglere katıldığı gerekçesiyle işten çıkarıldı. Birinci Şube'ye çekilerek dövüldü. Sonradan öğrendiğimize göre, patron Maden-İş'i örgütlemeye çalışan arkadaşların isim listesini Birinci Şubeye vermiş. Ama ne patronun, ne de polisin baskısı bu mücadelemizi engelleyemedi. Hemen hemen bütün arkadaşlar Tek-Met İş den istifa edip, Maden-İş'e kaydolduk.

Bunun üzerine, başında 16 Haziran olaylarının ve 12 Mart döneminin işkencecisi Ilgız Aykut'lunun yakın arkadaşı Muzaffer Gökçeoğlu'nun bulunduğu Tek-Met İş sendikası, Bölge Çalışma Müdürlüğü sahte üye fişleriyle başvurarak yetkinin kendişinde olduğunu iddia etti. Tek bir yumruk gibi birleşen biz işçiler, patronun ve siyasi polisin bütün tehditlerine, sarı sendikacıların bütün oyunlarına rağmen altı ay süren zorlu bir mücadeleden sonra zafer kazandık.

Öğrendiğimiz bir şey de, Maden-İş'in ve avukatlarının mücadelemize karşı ilgisizliği ve ihmalciliğiydi."

"BU DÜZENDE POLİSİN PATRONLARIN KORUYUCU KUVVETİ OLDUĞUNU BİR KERE DAHA ANLADIK."

Bir devrimci işçi arkadaş da toplu sözleşmede yetkinin Maden-İş'e, verildiği dönemdeki mücadeleyi şöyle anlatıyor.

"Toplu sözleşme görüşmelerinde 23 madde uyuşmazlığa gitti. Uyuşmazlıkta kalma süresi kanuni olarak dolduğu halde, sendika grev kararı almadı. Tarafsız hakimin de oyalamalarıyla toplu sözleşme görüşmeleri sürdü gitti. Biz de belki uzlaşırız diye bekledik. Bu arada patrona hem yeni yeni oyunlar tezgahlama hem de stokunu çoğaltma imkanı sağlanmış oldu. O sırada, patron, tamire gidecek bahanesiyle, testere makinesini fabrikadan çıkardı. Oyalamalara göz yumarak, patrona karşı tavizkar bir tutum takındığı için, patron bizden akıllı davrandığı için lokavt ilan etti. Halbuki biz daha önce grev kararı alıp uygulamaya koyabilirdik ve durum şimdiki gibi olmazdı. Patron şalterleri indirip üretimi durdurarak, 13. madde ye dayanarak tazminatlarımızı verip hepinizi işten çıkaracağım dedi. Biz de, temsilcilerimizle konuşup, patronun baskıları karşısında mücadelemizi yılmadan sürdürmeye, birliğimizin parçalanmasına kesinlikle göz yummamaya karar verdik. Patron çağırdığında da hiç kimse tazminatını alıp gitmeyi kabul etmedi. Sonradan sadece bir kaç işçi tazminatını alıp gitti. 3 gün patrondan iş istedik vermedi. O sırada direnişi başlatmak için 6 işgününün dolmasını bekliyorduk. Bu süre dolduğü gün gelmesi gereken direniş çadırı 3 gün sonra geldi.

Şu anda fabrikanın içinde polisler var. Bu düzende polisin patronların koruyucu kuvveti olduğunu bir kere daha gördük. Eylemimiz grev değil, sadece patronun lokavtına karşı bir direniş biçiminde. Mayıs'ın dördündeki mahkeme kararını bekliyoruz. Mahkeme kararının lehimize olacağından şüpheliyiz. Çünkü, bu düzende her şey, sözde adalet dağıtan mahkemeler bile sadece onların yararına çalışıyor.

Patronun altı ay yetecek kadar stoku varmış. Bizim de 16 ay ve hatta daha çok direnecek gücümüz var. Şu anda birlik halindeyiz. En güçlü silahımız birliğimizdir. Eğe sanayinin patronu lokavtın gerekçesi olarak isteklerimizin karşılanamıyacağını öne sürüyor. Yalan söylüyor. Elde ettiği aşırı kâra, diğer fabrikalarda çalışan işçi kardeşlerimizin sırtından çıkartılanlar ekleniyor ve hala yetmiyor.

"MADEN-İŞ YÖNETİCİLERİNİN, DEVRİMCİLER HAKKINDA SÖYLEDİKLERİ YALANLARA İNANMIYORUM. MÜCADELEMİZDE ZAFERE ULAŞMAK İÇİN DEVRİMCİLERLE SIKI BAĞLAR KURMAMIZ GEREKİR."

Maden-İş yöneticileri, bizleri desteklemek için dışarıdan gelen devrimcileri içimize almamamızı, devrimcilerin mücadelemizi engelleyeceklerini söylüyor. Ben Maden-İş yöneticilerinin bu tavrına karşıyım ve bu söylediklerine inanmıyorum. Maden-İş yöneticileri böyle düşündükleri için olacak, diğer fabrikalardan bizi desteklemeye gelen işçi arkadaşlara da gereken ilgiyi göstermiyorlar.

Eğe sanayiindeki mücadele sadece eğe sanayii işçilerinin mücadelesi değildir. Eğe sanayiindeki işçiler, tüm Türkiye işçi sınıfının bir parçasıdır. Mücadelemizde zafere ulaşmak için diğer işçi kardeşlerimizin ve bize yardım etmek isteyen herkesin desteğini almamız devrimcilerle sıkı bağlar kurmamız gerekir.

ZAFER İŞÇİNİN OLACAKTIR
KAHROLSUN PATRONLARIN SÖMÜRÜ VE ZULÜM DÜZENİ!
YAŞASIN İŞÇİLERİN BİRLİĞİ VE MÜCADELESİ!

MALATYALI DEVRİMCİ DDY İŞÇİLERİ SESLENİYOR:

Üreten Biziz Yöneten de biz Olacağız

"BİZ İŞÇİLER, SENDİKA AĞALARININ SIRTIMIZDAN CEPLERİNİ VE GÖBEKLERİNİ NASIL ŞİŞİRDİKLERİNİ BİLİYORUZ. SENDİKA AĞALARINDAN HESAP SORACAĞIZ. ONLARI BAŞIMIZDAN ATACAĞIZ"

Biz Malatya DDY işçileriyiz. İşyerimizdeki haksızlıkları ve Türk-İş'e bağlı sarı sendika yöneticilerinin yüzlerini gazetemiz Halkın Kurtuluşu aracılığıyla halkımıza duyurmak istedik.

İŞ GÜVENLİĞİNDEN YOKSUNUZ.

İlk önce, işyerimizde iş güvenliğinin olmamasından başlayalım. İş yerinde 450 işçi arkadaşımızın çalıştığı büyük bir depo vardır. Bu depo kömür sobası ile ısıtılır. Depoya kül kömür verildiği için sobaların depoyu ısıtmasının imkanı yoktur. Ayrıca depo binası çok açıktır, kapıları da yoktur. Geçen yıl DDY Genel Müdürlüğü bu deponun tamiri için 1,5 milyon lira tahsisat gönderdi. İş veren ise, sadece çatının ağaçlarını değiştirip izocam taktırdı. Kapılar bile takılmadığı için, bütün kış boyunca dondurucu soğuk altında çalışmak zorunda bırakıldık ve bir çoğumuz hastalandık. Sarı sendika ağalarının yönetiminde olan DYF-İş bir kere olsun sorunumuzla ilgilenmedi. Kalan paraları işverenle paylaştıklarını biliyoruz.

İş yerimizde tekerlekleri kaldırmak için bir caraskal aleti kullanılmaktadır. Kaldırılan tekerleklerden birinin ağırlığı yaklaşık olarak iki tondur. Tekerlekleri kaldırmak için bir vinç olmadığından, bunları biz işçiler kendi gücümüzle ve paslı zincirlerle bağlı bir kaldıraçla kaldırıyoruz. Bu ağırlığı kaldırmaya insan gücü yetmediğinden altında kalıp ezilmek tehlikesi vardır. Tekerleklerin batagıres yataklarını kasaya monte etmek için bir el presi var. Bunu da üç-beş işçinin kol gücüyle monte etmesi gerekilor. Bu yük altında işçiler, her an sakat kalma tehlikesiyle karşı karşıyadırlar. Makinelerin bakımları bile yapılmıyor. İş güvenliğinden bütünüyle yoksunuz. Sarı sendika yöneticileri bizim hiç bir sorunumuzla, işgüvenliğimizle de ilgilenmiyorlar. İlgilenmedikleri bir yana, işçiye düşmanca uygulamaların içine giriyorlar ve bizim sırtımızdan ceplerini şişiriyorlar.

BİZ İŞÇİLER, SENDİKA AĞALARININ SIRTIMIZDAN CEPLERİNİ VE GÖBEKLERİNİ NASIL ŞİŞİRDİKLERİNİ BİLİYORUZ.

Sendikanın işletmeden aldığı kömür getirme yetkisinin kötüye kullanıldığını bildiğimiz halde, sarı sendika ağaları ve onların yardakçıları bunu gizlemeye çalışıyorlar. Her yıl sendika kömür parasını Şubat ve Mart aylarından itibaren toplamaya başlar. Ancak kömür, Ekim ve Kasım aylarında gelmeye başlar ve dağıtılır. Önce azar azar verilir, böylece kömür tevzii takside bağlanmış olur. 5.000 civarında olan sendikalı işçilerden toplanarak biriktirilen kömür paralarının kimlerin zengin edilmesi için aylarca kullanıldığının hesabını sendika yöneticileri vermelidir ve verecektir. Sendika yöneticileri kömürleri dağıtırken bile kendi yardakçılarını ön sıraya alıyor. Kömürü toplanan paradan daha ucuza alıyorlar ve farkı ceplerine indiriyorlar. Bu farkların hesabını soran eski bir sendika yöneticisi Hacı Perçin ve arkadaşları sendikadan ihraç edildiler.

Sendika ağaları foyalarını ve patrona uşaklıklarını ne kadar gizlemeye çalışırlarsa çalışsınlar, her gün gözümüzün önünde cereyan eden haksızlıkları görüyoruz ve bunların hesabını tek bir yumruk olup soracağız.

Soyguncu sendika ağaları, sizin foyalarınız bu kadar da değil. Bir buçuk milyon lira ile kurulan işçi pazarından bir işçinin bin liradan fazla borçlanmasına engel olurken, kendinizi ve adamlarınızı binlerce liralık hem de senetsiz sepetsiz borçlandırıyorsunuz, alış veriş yaptırabiliyorsunuz. Sonra da bir buçuk milyon liralık bir işletmenin yıllık karını on bin lira olarak gösteriyorsunuz. Kimi kandırıyorsunuz? Geri kalan karın sizlerin ve köpeklerinizin ceplerine gittiğini bilmediğimizi mi sanıyorsunuz?

SENDİKA AĞALARINDAN HESAP SORACAĞIZ, ONLARI BAŞIMIZDAN DEFEDECEĞİZ.

Sizin, işçiye her gün, her saat yaptığınız düşmanlıkların defterini tutuyoruz. Bundan böyle de nefesimiz ensenizde olacak sarı ağalar. Her haksızlığınızı, her ihanetinizi tüm işçilere ve halkımıza anlatacak, çirkef yüzünüzü her an açığa vuracağız.

İşçi arkadaşlar, bizi sömüren patrona ve sarı sendika ağalarına karşı mücadele etmeliyiz. Sendika, bizim örgütlü mücadelede bir aracımızdır. Sendika, sarı ağaların değil, bizzat işçilerin yönetimi altında olursa gerçek bir mücadele aracı olabilir. Bunun için, birleşmeliyiz, patronlardan ve sarı sendika ağalarından hesap sormak ve sömürü ve zulüm düzeninden kurtulmak için omuz omuza yürümeliyiz.

İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE!
ÜRETEN BİZİZ, YÖNETEN DE BİZ OLACAĞIZ!

MALATYALI DEVRİMCİ DDY İŞÇİLERİ

mecitözü halkı ulusal demokratik halk devrimi yolunda verdiği şehidini bağrına bastı

HALK "FAŞİZME ÖLÜM HALKA HÜRRİYET" DİYE HAYKIRDI.

Mecitözü halkı şehidini bağrına bastı.

Yiğit evlatları Burhan Barın'ın cenazesini karşılamak üzere Çorum girişinde sayısı bini aşkın bir kitle toplandı. Bu kadar öfkeli ve kararlı insanları daha önce birarada hiç görmemiş olan Çorum Polisi korkusundan cenazeyi şehre sokmadı. Şüphesiz bunun nedeni, sadece polisin halktan korkusu da değildi. Öldürülen her devrimcinin cenaze töreninin, geniş kitlelerin katıldığı anti-faşist gösterilere dönüşmesi, kitleleri birleştirmesi ve mücadelede daha inançlı ve kararlı duruma getirmesiydi onları asıl korkutan.

Cenaze şehre sokulmayınca, havanın kararmış olmasına rağmen, halk protesto gösterilerine başladı. "Katil İktidar" "Faşizme Ölüm, Halka Hürriyet", "Bağımsız, Bloksuz Türkiye" sloganlarını haykırdı. Savcılık on kişi hakkında soruşturma açtı.

Cenaze gece saat dokuz sıralarında, polis kontrolünde ve sessizce Çorum'dan geçirilmek istendi. Ama polisin bütün hareketini dikkatli bir şekilde izleyen halk buna izin vermedi ve sekiz arabayla şehidini Mecitözü'ne kadar uğurladı. Devrimciler Burhan Barın ın cenazesi başında sabaha kadar nöbet tuttular. Bütün çevre Mecitözü'ne aktı. Gece her taraf "Katil Polis", "Burhan'ı Polis Öldürdü", "Bağımsız, Bloksuz Türkiye", "Katil İktidar" sloganlarıyla dolduruldu. Cenaze törenine ikibini aşkın halk hep bir ağızdan aynı sloganları haykırdı.

Törende dikkati çeken bir şey de, revizyonistlerin tavrıydı. Bütün halka dağıtılan Burhan'ın resimlerinin altındaki Ulusal Demokratik Halk Devrimi yazısını yırtarak yakalarına takmışlardı. Devrimcilerin ihtarına rağmen resimleri yakalarından çıkarıp yerine yenilerini takmak istemediler. Bunun üzerine resimler devrimciler tarafından ellerinden alındı.

Cenaze gömüldükten sonra devrimciler revizyonistlerden özeleştiri istediler. Fakat bunlar "biz size karşı özeleştiri yapmayız" dediler ve bunda ısrar ettiler. Bunun üzerine devrimcilerden hakettikleri dersi aldılar. Halk revizyonistlerin bu tavrını tepkiyle karşıladı. Cenazeye katılanlar, Ulusal Demokratik Halk Devrimi uğruna mücadeleyi sonuna kadar sürdürecekleri üzerine and içerek alandan ayrıldılar.

NİĞDE'DE POLİSLE İŞBİRLİĞİ EDEN FAŞİSTLER DEVRİMCİLERE SALDIRDI.

FAŞİST-POLİS İŞBİRLİĞİ İLE YÜRÜTÜLEN SALDIRILAR HALKI VE DEVRİMCİLERİ YILDIRAMAZ

Silahlı bir grup faşist 23 Nisan günü, Niğdeli devrimcilere saldırdı. Faşistlerin bütün Türkiye'deki taktikleri aynı: Küçük bir silahlı grupla, devletin çeşitli kademelerindeki görevlilerin ve polisin desteğiyle devrimcilere ve demokrat güçlere saldırmak onları yıldırmaya çalışmak. Onları yıldırmayı başardıktan sonra kitleler üzerinde terör uygulamak ve sindirmeye çalışmak. İşte Niğde'de de bunu yapmaya çalıştılar.

Önce devrimciler faşistlerin saldırısına kararlı bir şekilde karşı koydu ve faşistleri püskürttü. Daha sonra faşistler polisle işbirliği halinde devrimcilere tekrar saldırdı. Bir yandan faşistlerin, bir yandan da polisin saldırısına uğrayan devrimciler, bu planlı saldırıyı yiğitçe göğüslemiş, polis kordonunu yararak kurtulmaya çalışmıştır. Ancak polisler devrimcilerin üzerine azgınca saldırmış ve üç devrimciyi ağır bir şekilde yaralamıştır.

Daha sonra polis, 4-5 faşisti de yanlarına alarak caddelerde devrimci avına çıkmış ve pek çok devrimciyi yakalamıştır. Olaydan sonra faşistler çeşitli sloganlar atarak polislerle kolkola derneklerine gelmişlerdir. Polisler dernekte toplantı yapan faşistleri korumak için beklemişlerdir.

Bu olayı planlayan ve yürütenlerin başında, Niğde Lisesi Müdürü faşist Eryılmaz Büyük Akkaş, müdür muavini ve Niğde'de faşistlerin başkanı Ahmet Mermer ile ikinci şube yetkilileri gelmektedir.

BU SALDIRILAR NİĞDELİ DEVRİMCİLERİ YILDIRMADI. FAŞİST-POLİS SALDIRISI HALKTA DERİN BİR NEFRET UYANDIRDI.

Bu saldırılar Niğdeli devrimcileri yıldırmadı. Devrimciler şimdi çok daha kararlı olarak mücadele edecek. Faşist-polis saldırısı halkta derin bir nefret uyandırdı. Devrimcilerin görevi halktaki bu öfkeyi bilinçli bir hale getirmek ve onlarla birleşerek faşist saldırganları ezmektir. Bunun için Niğdeli devrimciler kitleler arasındaki çalışmalara büyük bir önem vererek sürdürmeli, örgütlenmelerini sağlamlaştırmalı ve saldırıları anında ve en aktif bir şekilde karşılamalıdırlar.

HALKIN KURTULUŞU — ÇAKMAKKAYA İŞÇİLERİ İLE KONUŞTU.

İŞÇİLER "Sendikalarımızın Yönetimine Biz Geçmeliyiz, Toplu Sözleşme Görüşmelerine Katılmalıyız" Diyorlar

H.K.- Burada kaç işçi çalışıyor? Hangi sendikaya kayıtlısınız?

- 1500 işçi çalışıyor. 1100 işçi DİSK'e bağlı Maden-İş sendikasına üye, 300 işçi Türk İş'e bağlı sarı Maden-İş'de, 100 kişi de her ikisine üye. Daha önce biz Çağdaş Metal-İş sendikasındaydık. Onu DİSK'e geçmeye zorladık, şimdi DİSK'e katılmış durumda.

H.K.- Sendikanız size işçi sınıfının dünya görüşü hakkında seminerler veriyor mu? Sizi eğitiyor mu?

- Biz DİSK'e bağlı sendikaların yayın organlarını 1975'den beri okuyorduk. Şimdi okuyanlar daha çoğaldı. Fakat sendika böyle bir çalışma yapmıyor.

H.K.- Sizce gerçek devrimci sendika nasıl olmalı?

- Bizce DİSK'e bağlı sendikalardaki işçiler, sendikalarındaki sendika ağalarını atmalıdır. İşçiler işçi sınıfının dünya görüşünü öğrendikçe sendika ağalarının kendilerine nasıl ihanet ettiklerini daha iyi kavrarlar. Kısaca işçiler kendi sendikalarının yönetiminde olmalıdır.

H.K.- İşçilerin toplu sözleşme görüşmelerine katılmasını nasıl karşılıyorsunuz?

- İşçiler toplu sözleşme görüşmelerine katılarak hem patronların gerçek yüzünü daha iyi görürler, hem sendikacıları daha iyi tanırlar, hem de sendika ağalarının kendilerini patrona satmasını önlerler.

H.K.- Bu işyerindeki çalışma şartları nasıl?

- Güvenlik tedbirleri iyi değil. Kayada tabanca ile çalışan arkadaşlar her an ölüm tehlikesi altında. Konsantratör'de çalışanlar reaktif tozlarının, maden tozlarının içinde çalışıyorlar. Bunlar sağlığa zararlıdır. Bunun için de bir tedbir yok. Kırıcı grubundakiler hep maden tozu yutuyorlar. İşyerinde itfaiye yok, bir yangın çıksa canımızı zor kurtarırız. Koruma teşkilatı yetersiz.

H.K.- Ücretleriniz nasıl?

- Ortalama 70 TL. brüt. Elimize aşağı yukarı 50 lira geçiyor. Asgari ücret 40 lira. Hayat çok pahalı, aldığımız bu ücretler karnımızı doyurmamıza güç yetiyor. Ev kiraları çok yüksek, lojman çok az. İşçilerden ancak 300-350 kadarı lojmanlardan yararlanıyor.

H.K.- Geçmişteki olaylardan ve şimdiki durumdan bahsedermisiniz?

- Bir keresinde 50 milyonluk ihale 110 milyona verildi. Buna karşı çıkan yüksek bir memur açığa alındı. Bazen makinalardan bir tanesi arızalanınca, yedek parçanın gelmesi için aylarca bekliyoruz. Yedek parçalar Amerika'dan geliyor. Patron da bu beklemelerden doğan zararları bizden çıkarıyor. Depolarda Amerika'dan gelen 60 milyon liralık hiç işe yaramayan malzemeler var.

H.K.- Halkın Kurtuluşu'nda yayınlanmasını istediğiniz başka bir şey var mı?

- Devrimciler işçilere sınıf bilinci vermelidir. Bizlere kurtuluşun nasıl olacağını öğretmelidir. İşçilerin, köylülerin devrimle iktidarı alabilmesi için devrimcilerden öğrenecekleri şeyler vardır.

EVLERİ YIKTIRILAN ÇANKIRILI EMEKÇİLER HAZİNE TOPRAKLARINI İŞGAL ETTİLER

HALK DOŞMANI MC İKTİDARI YOKSUL EMEKÇİ HALKIN EVİNİ BAŞINA YIKIYOR.

Bugün ülkemizin kırlık alanlarında toprak ağalığının sultası altında binlerce topraksız ve az topraklı yoksul köylü yaşıyor. Bir yandan toprak ağalarının azgın sömürüsü, bir yandan tefeci tüccarların soygunculuğu altında, yoksul köylüler her geçen gün daha da yoksullaştırılıyorlar. Bir kısmının zaten kendine yetmeyen topraklarına faiz için tefeciler, ağalar el koyuyor. Bir kısmını da toprak ağaları sürüyor ve köylerden çıkarıyorlar.

Onbinlerce yoksul köylü, açlık ve ölüm tehlikesi karşısında, ailesiyle birlikte şehirlere göç ediyor. Buralarda birikiyor gözlük gecekondulara sığınıyor.

Bugünkü düzende şehirlerde onları bekleyen işsizlik, pahalılık, açlık, sefalet ve ölüm tehlikesinin yanında, işi gücü bir avuç zenginin rahatını temin etmek olan belediyeler sık sık yoksul halkın oturduğu gecekondu mahallelerine yıkım seferleri düzenliyorlar. Zengin mahallelerine çiçekli bahçeler düzenleyenler, yoksul halkın evlerini başına yıkıyorlar. Gün geçmiyor ki, karda, kışta evi barkı dağıtılmış yüzlerce yoksulun çileli yüzleri gazete sayfalarını doldurmasın.

EVLERİ YIKTIRILAN ÇANKIRILI EMEKÇİLER HAZİNE TOPRAKLARINI İŞGAL ETTİLER,

Bunun yakın bir örneği Çankırı'da oldu. Çankırı'yı "güzelleştirme" bahanesiyle, üç ay kadar önce, emekçilerin oturduğu evler belediyece yıktırılmıştı. Belediyeciler geçenlerde de yeniden yıkıma geçip, 300-350 aileyi sokak ortasında bıraktılar. Yapılan bu zulüm bardağı taşıran son damla oldu. Gecekondu halkından evi yıkılan yıkılmayan kim varsa hazine arazisini işgal etti ve yeniden ev yapımına başladı.

Yoksul halk işgal ettiği topraklara evini kuruyor.

Bu düzende halkımız üzerindeki zulmün sonu yoktur. Yapılan bu evler de yerle bir edildi.

Çankırılı devrimciler, yoksul emekçi halkla birlikte gecekondu yıkımına karşı çıkmışlar ve halkı mücadele etmeye ve birlik olmaya çağırmışlardır.

Bu düzende diğer tüm sorunlarımız gibi ev sorunumuz da halledilemez. Bir yanda binlerce, yüzbinlerce kişiyi barındıracak lüks apartmanlar, köşkler, villalar olsa da bu böyledir. Milyonlarca emekçinin her bakımdan insanca bir hayat yaşaması, hakim sınıflar iktidarının yıkılıp, işçi ve köylülerin demokratik iktidarının kurulmasıyla mümkün olacaktır. İşçi ve köylülerin iktidarı ilk elde en azından şehirlerdeki evsiz yoksul halkı var olan konutlara yerleştirecektir, bunun yanında kiraları asgariye indirecektir.

Ama bugün yapılan her zulme karşı çıkmak da gereklidir. Bir yandan gecekondu yıkımına karşı duralım. Bunun yanında sosyal konut talebimizi yükseltelim. Her gecekondu mahallesinde zulme karşı birliği ve örgütlenmeyi sağlayalım. Sosyal konut ve insanca yaşama taleplerimizi savunmak için dernekler kuralım.